

VICTORIA AVEYARDOVÁ

KŘIŠŤÁLOVÝ
MEČ

KAŽDÝ MŮŽE ZRADIT

COO
BOO

Křišťálový meč

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Aveyardová
Křišťálový meč – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

VICTORIA AVEYARDOVÁ

KŘIŠŤÁLOVÝ
MEČ

COO
BOO

KAPITOLA 1

Šátek, který mi dala, byl čistý, ale přesto páchl po krvi. Mně to však nevadilo. Beztak jsem měla krev všude na oblečení. Rudá samozřejmě patřila mně. Ta stříbrná pak mnohým dalším. Evangelině, Ptolemovi, nymfovi, všem, kdo se mě v aréně pokusili zabít. Nějaká patrně patřila i Calovi. Tam na písku dost krvácel, pořezaný a pohmožděný těmi, kteří se měli stát našimi katy. Teď seděl proti mně, zíral na zem a čekal, až jeho zranění projdou pomalým procesem přirozeného uzdravování. Podívala jsem se na jednu z mnoha ran na své paži, patrně od Evangeliny. Byla čerstvá a dost hluboká na to, aby mi po ní zůstala jizva. Někde hluboko mě ta představa těšila. Ten zubatý šrám nezmizí jako mávnutím kouzelného proutku pod chladným dotekem léčitele. Cal a já už jsme nepatřili do světa Stříbrných. Nebyl tu nikdo, kdo by jednoduše smazal naše poctivě vydobyté jizvy. Unikli jsme. Tedy alespoň já jsem unikla. Calovi připomínala pouta na rukou, že on je vězněm.

Farley do mě překvapivě jemně šťouchla. „Zakryj si tvář, blýskající holčičko. Hledají tě.“

Pro jednu jsem udělala, co mi řekla. Po mně si uvázali rudé šátky přes nos a ústa i ostatní. S odhalenou tváří zůstal jen Cal, ale ne na dlouho. Nebránil se, když mu Farley zavázala šátek za ušima, takže vypadal jako jeden z nás.

Kdyby to jen byla pravda.

Hučení elektřiny mi rozproudilo krev a přivedlo mou pozornost zpět k pulzujícímu, skřípajícímu podzemnímu vlaku. Vezl nás neúprosňě dál a dál, do města, které dřív bývalo přístavem. Zuřivě uháněl po starých kolejích jako rorýs otevřenou krajinou. Zaposlouchala jsem se do skřípění kovu – pronikalo mi až do morku kostí, kde se mi začínala usazovat studená bolest. Můj hněv nebo má síla z arény sejevily jako vzdálená vzpomínka, po které zůstaly jen bolest a strach. Mohla jsem si pouze představovat, na co asi myslí Cal. Přišel o všechno, o všechno, co mu kdy bylo drahé. O otce, bratra, království. Nechácala jsem, jak se mu daří zůstat v klidu až na pohupování způsobené rychlým vlakem.

Důvod našeho spěchu mi ale nikdo nemusel vysvětlovat. Stačilo se podívat na Farley a členy Šarlatové hlídky napjaté jako struny. *Pořád jsme na útěku.*

Maven tudy už jel a vydá se sem znovu. Tentokrát již s vojskem, se svou matkou a s novou korunou. Ještě včera byl princem, dnes už je z něj ale král. Myslela jsem si, že byl mým přítelem, mým zaslíbeným, teď už ale znám pravdu. Už vím, že ho mám nenávidět, že se ho mám bát. Kvůli koruně napomáhal vraždě vlastního otce a celý zločin hodil na vlastního bratra. Ví, že radiace obklopující zničené město je jen lež, podfuk. Ví, kam vlak míří. Útočiště, které Farley vybudovala, už není bezpečné, ne pro nás. *Ne pro mě.* Už teď se možná řítíme do pasti.

Někdo vycítil mou úzkost a položil mi ruku na ramena. *Shade.* Pořád nemůžu uvěřit, že můj bratr je tady, živý, a co je nejzvláštnější, že je stejný jako já. Rudostříbrný. A silnější než příslušníci obou ras.

„Nedovolím jim, aby se tě znovu zmocnili,“ zašeptal tak tiše, že jsem mu sotva rozuměla. Loajalita k čemukoli jinému než k Šarlatové hlídce, dokonce i k rodině, je nejspíš zakázaná. „To ti slibuju.“

Jeho přítomnost byla uklidňující a vracela mě zpět v čase. Do časů ještě před jeho odvodem, do deštivého jara, kdy jsme mohli předstírat, že jsme děti. Kdy neexistovalo nic než bláto, vesnice a náš hloupý zvyk nestarat se o budoucnost. Teď byla ale budoucnost to jediné, na co jsem dokázala myslet, přemýšlela jsem, po jakých temných cestách se kvůli mým činům budeme muset vydat.

„A co budeme dělat teď?“ Otázku jsem směřovala na Farley, očima jsem ale vyhledala Kilorna. Stál jí po boku jako svědomitý strážce se zaťatými čelistmi a zkrvavenými obvazy. A to byl ještě před nedávnem rybářským učněm. Stejně jako Shade mi sem ani on nezapadal, jako by byl duch z dávných časů.

„Vždycky je kam utéct,“ odpověděla Farley, která se víc než na co jiného soustředila na Cala.

Čekala, že bude bojovat, že se postaví na odpor, on ale neudělal ani jedno.

„Hlídej ji,“ řekla Farley, když se po dlouhé chvíli ticha otočila k Shadeovi. Můj bratr přikývl a jeho ruka na mých ramenou jako by ztěžkla. „Nesmíme ji ztratit.“

Nejsem generál ani taktik, přesto mi její úvahy byly jasné. Jsem bo-hyně blesku. Lidé znají mé jméno, vědí, jak vypadám a co dovedu. Jsem cenná, mocná a Maven by udělal cokoli, aby mi zabránil vrátit úder. Neměla jsem ani ponětí, jak by mě bratr mohl uchránit před zvrá-ceným králem, ačkoli je jako já, ačkoli je ten nejrychlejší člověk, jakého jsem kdy viděla. Musím ale věřit, i když se mi to jeví jako zázrak. Ko-neckonců, stala jsem se svědkem už tolika neuvěřitelných věcí. Nějaký další útěk by oproti nim byl to nejmenší.

Vlakem se rozlehlo cvakání zbraní, jak se členové hlídky připravovali. Kilorn se trochu kolébavým krokem přesunul ke mně. Něžně se

na mě podíval. Pokusil se o úšklebek, aby mě rozesmál, jenže jasně zelené oči zůstaly vážné a vyděšené.

Naproti tomu Cal jen tiše seděl, téměř klidně. Přestože právě on měl největší důvod k obavám, spoutaný, obklopený nepřáteli, pronásledovaný vlastním bratrem, vypadal pokojně. Nepřekvapovalo mě to. Je to rozený a vycvičený voják. Válce rozumí a my rozhodně ve válce jsme.

„Doufám, že nemáte v úmyslu bojovat,“ promluvil poprvé za těch mnoho dlouhých minut. Díval se na mě, jeho slova ale patřila Farley. „Doufám, že se chystáte utéct.“

„Šetři dech, Stříbrný.“ Vypadala nebojácně. „Vím, co dělat.“

Nedokázala jsem mlčet. „To on taky.“ Zpražila mě pohledem, ale já už zvládla i horší. Ani jsem nemrkla. „Cal ví, jak bojují, ví, co udělají, aby nás zastavili. Využij toho.“

Jaké to je, cítit se využitá? Tahle slova na mě vyštěkl v žaláři pod Kostnicí a mně se z nich chtělo umřít. Teď mi už ale skoro ani nepřišla kousavá.

Farley nic neříkala, což Calovi stačilo.

„Určitě použijí Úrazníky,“ řekl vážně.

Kilorn se hlasitě zasmál. „K čemu jim budou kytky?“

„To jsou stíhačky,“ upřesnil Cal s opovržlivým pohledem. „Oranžová křídla, stříbrný trup, jednomístná kabina, snadno manévrovatelné, ideální pro útok ve městě. Každá nese čtyři rakety. Krát jedna peruť, to máme čtyřicet osm raket, kterým budete muset utéct, plus lehká munice. Dokážete to?“

Nikdo neodpověděl. *Ne, to nedokážeme.*

„Ale Úrazníky budou ta nejmenší starost. Budou jen kroužit, zajistí oblast a udrží nás na místě, dokud nedorazí pozemní jednotky.“ Sklopil oči a rychle přemýšlel. Přemýšlel, co by udělal on, kdyby stál na druhé straně barikády. Kdyby byl králem on, a ne Maven. „Obklíčí nás a stanoví si podmínky. Mare a já za váš útěk.“

Další oběť. Pomalu jsem se nadechla. Ještě dnes ráno, včera, před vším tímhle šílenstvím bych se klidně nechala vyměnit jen proto, abych zachránila Kilorna a bratra. Ale teď... teď jsem jedinečná. Teď musím chránit ostatní. Teď se nemůžu ztratit.

„S tím nesmíme souhlasit,“ konstatovala jsem. Hořká pravda. Kilornův pohled mě tížil, ale já nezvedla oči. Nedokázala jsem pohlédnout na to odsouzení v jeho očích.

Cal tak tvrdý nebyl. Souhlasně přikývl. „Král neočekává, že se vzdáme,“ pokračoval. „Stíhačky nás budou ostřelovat a ty, kteří přežijí, pak zlikvidují ostatní. Bude to jen obyčejný masakr.“

Farley je hrdá dívka a zůstala jí i teď, když byla tak strašně zahnaná do kouta. „Co teda navrhuješ?“ zeptala se a sehnula se ke Calovi. Z jejích slov čišelo pohrdání. „Úplnou kapitulaci?“

Calovi přeběhlo po tváři něco jako znechucení. „Maven vás stejně zabije. V cele nebo na bitevním poli, nikomu z nás nedovolí žít.“

„Pak bude lepší, když zemřeme v boji.“ Kilornův hlas zněl silněji, než by měl. Ruce se mu ale třáslly. Vypadal jako ostatní povstalci, odhodlaný udělat pro naši věc cokoli, přesto se ale bál. Pořád to byl jen osmnáctiletý kluk, který měl příliš mnoho důvodů žít a příliš málo důvodů zemřít.

Cal se Kilornovu nucenému, ale nestoudnému prohlášení vysmál, nic víc už ale neřekl. Věděl, že podrobnější popis naší blížící se smrti nikomu nepomůže.

Jenomže Farley jeho pocity nesdílela a jen mávla rukou, jako by ani jednoho z nich nebrala vážně. Shade stojící za mnou vypadal stejně odhodlaně. Věděli něco, co my ne. Něco, co nám ještě neprozradili. Maven nám všem dal lekci v tom, jak draze se platí důvěra ve špatnou osobu.

„Nebudeme to my, kdo dnes zemře.“ To bylo jediné, co řekli, než zamířili k lokomotivě. Farleyiny kroky zněly na kovové podlaze jako rány kladivem a z každého z nich prýštila tvrdohlavá odhodlanost.

Že vlak zpomaluje, jsem poznala ještě dřív, než jsem to skutečně ucítila. Když jsme vjeli do podzemní stanice, proudění elektřiny začínalo slábnout. Co na nás čekalo na obloze nad námi, zda bílá mlha, nebo oranžové stíhačky, to jsem nevěděla. Ostatní to zjevně netížilo, jelikož z podzemního vlaku všichni vystoupili s velkým odhodláním. V tom tichu, s maskami a se zbraněmi vypadali členové hlídky jako skuteční vojáci, ale já znala pravdu. Tomu, co se blížilo, nemohli čelit.

„Připrav se,“ zašeptal mi Cal do ucha a mně přeběhl mráz po zádech. Připomnělo mi to dávno minulé dny, kdy jsme tančili za svitu měsíce. „Nezapomeň, jak jsi silná.“

Kilorn se protáhl ke mně a rozdělil nás dřív, než jsem mohla Calovi říct, že má síla a schopnosti jsou to jediné, čím jsem si momentálně jistá. Elektřina pulzující v mých žilách byla možná tou jedinou věcí na světě, které jsem mohla věřit.

Chtěla jsem věřit Rudé hlídce a rozhodně Shadeovi a Kilornovi, ale nemohla jsem si to dovolit. Ne po tom, do čeho nás dostala má *slepá* důvěra k Mavenovi. A Cal už vůbec nepřicházel v úvahu. Byl to vězeň, Stříbrný, nepřítel, který by nás zradil, kdyby mohl, kdyby měl kam jinam utéct. Přesto jsem pořád cítila, že mě k němu něco táhne. Pořád jsem si pamatovala toho vážného kluka, který mi dal stříbrnou minci, když jsem nebyla nic. Změnil mou budoucnost a zničil tím svou vlastní.

Navíc jsme v jednom byli spojenci. Bylo to složité spojenectví zrozené v krvi a zradě. Společně jsme stáli proti Mavenovi, proti všem, kteří nás oklamali, proti hroutícímu se světu.

Čekalo na nás ticho. V troskách Naercey se válela vlhká šedá mlha, díky níž bylo nebe tak nízké, že jsem se ho mohla snad i dotknout. Byla studená, předznamenávala podzim, období změny a smrti. Obloha zatím zůstávala klidná, nikde žádné stíhačky, které by shazovaly ničivý déšť raket na už rozbořené město. Farley udala rychlé tempo a vydala se od

kolejí k široké opuštěné ulici. Rozvaliny kolem se tyčily jako nějaký kaňon, ještě temnější a rozbitější, než jsem si pamatovala.

Zamířili jsme na východ, k zamlženému pobřeží. Nad námi se skláněly vysoké, polozbořené budovy, jejich okna připomínala oči, které nás sledují. V jejich troskách a temných koutech mohli čekat Stříbrní, připraveni Šarlatovou hlídku povraždit. Maven by mě určitě přiměl sledovat, jak jednoho po druhém zabíjí. Luxus rychlé klidné smrti by mi neposkytl. *Ale mohlo by to být ještě horší*, došlo mi. *Nemusel by mi vůbec dovolit zemřít*. Při té myšlence mi tuhla krev v žilách jako při ledovém doteku nějakého Stříbrného. Jakkoli mi Maven lhal, pořád jsem znala malý kousek jeho srdce. Pamatovala jsem si, jak mě skrz mříže cely popadl a držel mě roztrášenýma rukama. A pamatovala jsem si to jméno, které si s sebou nesl, které mi připomínalo, že mu v hrudi stále ještě bije srdce. *Jmenoval se Thomas a já se díval, jak umírá*. Toho chlapce nemohl zachránit. Mě ale může, byť zvráceným způsobem.

Ne. Takové uspokojení mu nikdy nedopřeji. To raději zemřu.

Jenže jakkoli jsem se snažila, nedokázala jsem zapomenout na stín člověka, jehož jsem v něm viděla. Na toho ztraceného a zapomenutého prince. Přála jsem si, aby existoval. Aby existoval i jinde než v mých vzpomínkách.

Ruinami Naercey se nesla zvláštní ozvěna, tišší, než by měla být. Trhla jsem sebou, když mi došlo proč. *Uprchlíci už jsou pryč*. Žena, která zametala hromady popela, děti, které se schovávaly v příkopěch, stíny mých rudých bratrů a sester, všichni utekli. Nezbyl nikdo než my.

„O Farley si myslí, co chceš, ale pamatuj si, že není hloupá,“ odpověděl mi Shade na mou otázku ještě dřív, než jsem se stačila zeptat. „Dala příkaz k evakuaci už minulou noc, poté co utekla z Archeonu. Myslela si, že ty nebo Maven při mučení promluvíte.“

Tak to se spletla. Mavenu nikdo mučit nemusel. Všechny informace i svou mysl poskytl zcela dobrovolně. Pustil si do hlavy matku, celé jí

to tady ukázal. Podzemní vlak, tajné město i ten *seznam*. Teď to všechno patří jí, stejně jako jí odjakživa patřil i on.

Za námi kráčeli vojáci Šarlatové hlídky, chaotická řada ozbrojených mužů a žen. Kilorn šel hned za mnou, očima kmítal sem a tam. Farley udávala směr. Hned za ní vedli dva statní vojáci Cala. Pevně ho drželi za paže. S rudými šátky vypadali jako přízraky z nočních můr. Zbylo nás už ale tak málo, možná třicet, a všichni jsme byli zranění. Tak málo přežilo.

„Není nás dost na to, abychom tohle povstání udrželi při životě, i kdyby se nám podařilo znovu utéct,“ pošeptala jsem bratrovi. Můj hlas se skoro ztratil v mlze, ale on mě i tak slyšel.

V koutku úst mu maličko zaškubalo, jak se chtěl usmát. „To není tvoje starost.“

Než jsem se ho mohla vyptávat dál, voják před námi se zastavil. A nebyl jediný. Farley v čele zvedla pěst a zírala do nehybného šedého nebe. Ostatní její pohled následovali a pátrali po tom, co jsme ještě neviděli. Jen Cal klopil dál oči k zemi. Ten už věděl, jak náš osud vypadá.

Najednou se z mlhy ozval vzdálený, nelidský jekot. Mechanický a nepřetržitý zvuk. Kroužil nad námi. A ne jediný. Nebem se prohnalo dvanáct šípům podobných stínů, jejichž oranžová křídla se objevovala a znovu mizela v oblacích. Nikdy předtím jsem stíhačku pořádně neviděla, ne z takové blízkosti nebo jinak než pod rouškou noci, takže mi úplně spadla čelist, když se před námi objevily. Farley štěkala na své vojáky nějaké rozkazy, já ji ale neslyšela. Příliš jsem se soustředila na nebe a sledovala okřídlenou smrt kroužící nad našimi hlavami. Stejně jako Calova motorka byly i ty létající stroje krásné, ze skla a oceli neuvěřitelných tvarů. V jejich stavbě měl nejspíš prsty nějaký magnetron. Jak jinak by mohlo něco kovového *létat*? Pod křídly jiskřily modře lakované motory. Elektrické. Slabě jsem vnímala jejich jiskření, jako závan dechu na kůži, byly ale příliš vzdálené na to, abych je dokázala nějak ovlivnit. Mohla jsem se na ně jen s hrůzou dívat.

Bzučely a kroužily kolem Naercey, aniž by jedinkrát uvolnily kruhové sevření. Mohla jsem téměř předstírat, že jsou neškodné, že jde jen o zvědavé ptáky, kteří se slétli podívat na zapomenuté pozůstatky povstání. Pak nám ale nad hlavami prolétla střela z šedého kovu. Z ocasu se jí kouřilo a letěla tak rychle, že ji téměř nešlo postřehnout. Zásáhla budovu stojící dál od nás u silnice a zmizela v jejích útrobách jedním z rozbitých oken. O zlomek vteřiny později vyšlehla červenooranžová záře, která spolkla celé jedno patro již hroutícího se domu. Začal padat sám na sebe a jeho tisíc let staré podpěry se lámaly jako párátko. Celá budova se začala naklánět a padat tak pomalu, jako by to ani nebyla pravda. Když dopadla na cestu před námi, kterou zahradila, cítila jsem to dunění až v kostech. Obklopil nás prach a kouř, já se ale neskrčila. Něco takového už mě teď nevyděsí.

Cal ustál ten šedohnědý oblak spolu se mnou, ačkoli jeho hlídači se příkrčili. Naše oči se na vteřinu střetly a jemu poklesla ramena. Byl to jediný náznak porážky, který mi dovolil spatřit.

Farley popadla nejbližší členku hlídky a postavila ji zpět na nohy. „Rozpýlte se!“ křičela a ukazovala na uličky všude kolem nás. „Na sever, k podzemním chodbám!“ Současně ukazovala na své poručičky a říkala jim, kam mají jít. „Shade, k parku!“ Můj bratr přikývl, věděl, co tím Farley myslela. Vtom se jednou z blízkých budov prohnala další střela, která její hlas přehlušila. Nebylo ale těžké pochopit, co křičí.

Utíkejte.

Jedna má část chtěla držet pozice, zůstat a bojovat. Můj fialovobílý blesk by ze mě určitě udělal cíl a odvedl pozornost stíhaček od prchajících členů Šarlatové hlídky. Možná bych dokonce zvládla jednu nebo dvě sundat. To ale nešlo. Jsem cennější než zbytek, než rudé šátky a obvazy. Shade a já musíme přežít, když už ne kvůli naší věci, pak kvůli ostatním. Kvůli tomu seznamu stovek dalších, jako jsme my, kteří zemřou, pokud neuspějeme.

Shade to věděl stejně dobře jako já a vzal mě za ruku. Jeho sevření bylo tak pevné, až mi pohmoždil dlaň. Bylo až příliš snadné držet s ním krok, nechat ho vést mě pryč ze široké ulice do šedo zelené změti přerostlých stromů prodírající se do ulice. Čím jsme byli hlouběji, naráželi jsme na stále hustší porost kmenů, spletených dohromady jako deformované prsty. Tisíc let nulové péče vytvořilo z toho malého zeleného plácku mrtvou džungli. Skryli jsme se pod ní, až už jsme stíhačky kroužící stále blíž a blíž jenom slyšeli. Kilorn nikdy nezůstával příliš pozadu. Na chvíli jsem mohla předstírat, že jsme zase doma, jen tak se procházíme po Pilotách a hledáme nějakou zábavu nebo potíže. Teď jako bychom nacházeli jen samé potíže.

Když se Shade zastavil a zaryl se patami do bláta, mohla jsem se konečně rozhlédnout kolem. Kilorn zabrzdil vedle nás, se zbraní zbytečně namířenou vzhůru, nikdo další už nás ale nesledoval. Už jsem ani nedohlédla na tu ulici, na rudé šmouhy mizející v troskách.

Shade pohlédl skrz husté větve stromů k nebi. Díval se na stíhačky a čekal, až zmizí z dosahu.

„Kam to jdeme?“ zeptala jsem se ho bez dechu.

Místo něj mi ale odpověděl Kilorn. „K řece. A potom k moři. Můžeš nás tam vzít?“ dodal ještě a podíval se na Shadeovy ruce, jako kdyby jeho schopnosti byly zjevné na první pohled. Jeho schopnost však byla stejně jako ta moje skrytá, nepostřehnutelná, dokud se sám nerozhodl ji odhalit.

Shade zavrtěl hlavou. „Na jeden skok ne, je to moc daleko. Navíc bych radši běžel a šetřil síly.“ Oči mu potměly. „Než je budeme skutečně potřebovat.“

Souhlasně jsem přikývla. Na vlastní kůži jsem věděla, jaké to je být vyčerpaný vlastními schopnostmi, téměř neschopný pohybu, natož boje.

„A kam berou Cala?“

Kilorn se při té otázce zamračil.

„Ať se propadnu, jestli mě to zajímá.“

„Mělo by,“ vyštěkla jsem na něj, ačkoli se mi hlas chvěl nejistotou. *Ne. Nemělo by. Ani mě by to nemělo zajímat. Pokud je princ fuč, musím to nechat být.* „Může nám pomoci se z toho dostat. Může bojovat s námi.“

„Uteče nebo nás pozabíjí, jakmile mu k tomu dáme příležitost,“ vyjel na mě a strhl si z tváře rudý šátek, aby ukázal hněv skrývající se pod ním.

V hlavě jsem spatřila Calův oheň. Spaloval vše, co mu stálo v cestě, od kovu až po maso. „Zabít vás mohl už dávno.“ Nepřeháněla jsem a soudě podle toho, že se Kilorn znovu zamračil, to věděl i on.

„Tak nějak jsem čekal, že vy dva z toho nekonečného štěkáni vyrostete,“ ozval se Shade, který se postavil mezi nás. „Jsem to ale hlupák.“

Kilorn skrz zaťaté zuby procedil omluvu, já ale ani náhodou. Soustředila jsem se na stíhačky, položila jsem se do rytmu tlukotu jejich elektrických srdcí. Ten s každou vteřinou ochaboval a vzdaloval se dál a dál. „Letí pryč. Pokud chceme vyrazit, pak musíme jít hned.“

Bratr i Kilorn se na mě tak zvláštěně požívali, ale ani jeden z nich neprotestoval. „Tudy,“ řekl Shade a ukázal skrz stromy. Vedla skrz ně úzká, téměř nepostřehnutelná pěšinka. Špína z ní byla smetená a pod ní prosvítal kamenný a asfaltový podklad. Shade mě znovu vzal za ruku a Kilorn vyrazil rychlým tempem, kterému jsme se přizpůsobili. Škrábaly nás větve, které se rozprostíraly nad neustále se zužující pěšinou, až už nebylo možné, abychom běželi vedle sebe. Ale místo aby mě Shade pustil, stiskl mi ruku ještě pevněji. A pak mi došlo, že mě vlastně vůbec nesvírá on. To vzduch, *svět* kolem. Úplně všechno jako by se vmžiku tak nějak smrsklo. A pak už jsme se vynořili na druhé straně stromů a ohlédlí se, právě když se z temného porostu prodral i Kilorn.

„On ale běžel před námi,“ zamumlala jsem nahlas a těkala očima z pěšiny na Shadea. Popošli jsme doprostřed ulice, nad námi jen nebe a kouř. „Ty...“

Shade se zazubil. Vzhledem k tomu, že v dáli kvílely stíhačky, vypadalo to nepatříčně. „Řekněme, že jsem... skočil. Dokud se mě držíš, můžeš se mnou,“ vysvětlil a rychle nás nahnal do další uličky.

Při představě, že jsem se právě *teleportovala*, se mi rozbušilo srdce, málem jsem dokonce zapomněla na to, v jak složité situaci se nacházíme. Zvuk stíhaček mi to ale hned připomněl. Severně od nás další střela zasáhla nějakou budovu, která se zřítíla k zemi s duněním jako při zemětřesení. Uličkou se prohnala vlna prachu, která nás zahalila do další šedé vrstvy. Na kouř a oheň jsem už byla tak zvyklá, že jsem ho téměř nevnímala, dokonce i když se z oblohy začal snášet prach jako vločky sněhu. Zůstávaly v něm naše stopy. Možná to bude to poslední, co po nás zůstane.

Shade věděl, kam a jak běžet. Ani Kilorn nezůstával pozadu, ačkoli ho tížila zbraň. Doběhli jsme zpět k té široké ulici. Od východu se špínou a prachem začínaly prodírat sluneční paprsky, které s sebou přinášely slanou vůni moře. Západně ležela jako padlý obr první sestřelená budova a úplně nám znemožňovala vrátit se k vlaku. Okolo nás se rozkládaly jen železné konstrukce domů, hromady rozbitého skla a zvláštní kusy zaslých bílých desek, jako v nějakém království z trosk.

Co to asi bylo? napadlo mě. *Julian by to věděl.* Jen vzpomínka na jeho jméno mě bolela, tak jsem ji rychle zahнала. Prašným vzduchem prolétlo několik dalších rudých šátků a já hledala známou postavu. Jenomže jsem Cala nikde neviděla a dostala jsem příšerný strach.

„Bez něj nikam nejdu.“

Shade se ani neobtěžoval ptát, koho mám na mysli. Věděl to.

„Princ jde s námi, máš moje slovo.“

Moje odpověď jako by mi rázem rozerval vnitřnosti. „Tvému slovu nevěřím.“

Shade byl voják. Život měl všelijaký jen ne snadný a bolest mu rozhodně nebyla cizí. Přesto ho mé prohlášení hluboce zasáhlo. Viděla jsem mu to na očích.

Omluvím se mu později, chlácholila jsem samu sebe.

Pokud tedy nějaké později vůbec bude.

Nad hlavami nám prosvístěla další střela, která dopadla o několik ulic dál. Vzdálené zadunění výbuchu ale nemohlo přehlušit ještě ostřejší a děsivější zvuk, který nás začínal obklopotvat.

Zvuk tisíce pochodujících nohou.

KAPITOLA 2

Vzduch prosycený hustým prachem nám poskytl ještě pár vteřin, než spatříme svůj přicházející osud. Siluety vojáků se blížily ulicemi od severu. Ještě jsem nerozeznávala jejich zbraně, ale armáda Stříbrných přece k zabíjení zbraně nepotřebuje.

Další členové hlídky zoufale prchali ulicí dál. Prozatím se zdálo, že by se jim snad mohlo podařit utéct, jenže kam? Před námi byla jen řeka a moře. Nebylo kam jít, kde se ukrýt. A armáda pomalu pochodovala, takovým zvláště vleklým tempem. Mžourala jsem skrz oblaka prachu a snažila se je lépe zhlédnout. A vtom mi došlo, o co tady jde, co Maven udělal. Ten otřes mi zajiskřil v žilách, úplně mnou *projel*, až Shade a Kilorn museli uskočit.

„Mare!“ okřikl mě Shade, napůl překvapený, napůl rozhněvaný. Kilorn neříkal nic, jen sledoval, jak se třesu.

Chytila jsem ho za paži, on se mi ale nevytrhl. Jiskry už zmizely, věděl, že mu neublížím. „Podívej,“ ukázala jsem.

Věděli jsme, že přijdou vojáci. Cal nám to řekl, *varoval nás*, že po stíhačkách na nás Maven pošle legii. Ale ani on nemohl předpokládat

něco takového. Tuhle noční můru mohlo stvořit jen tak choré srdce, jako má Maven.

Postavy v první linii na sobě neměly tmavě šedou uniformu Carrollových tvrdě vytrénovaných vojáků. Vlastně to ani nebyli vojáci. Byli to jen sloužící v rudých kabátech, rudých šálách, rudých tunikách, rudých kalhotách a rudých botách. Tolik rudé, jako by krváceli. A kolem nohou se jim houpala železná pouta, která cinkala o zem. Ten zvuk mě rozerval, přehlušil dokonce i burácení stíhaček a ostře štěkané rozkazy Stříbrných poručíků schovávajících se za rudou zdi. Slyšela jsem jen cinkání těch pout.

Kilorn se naježil, málem vrčel. Udělal krok vpřed a namířil, jenže zbraň se mu třásla v rukou. Armáda od nás byla ještě daleko, příliš daleko na přímo mířenou ránu i *bez lidského štítu*. Bylo to daleko horší, než jsme si dovedli představit.

„Musíme jít,“ zamumlal Shade. V očích mu planul hněv, nicméně věděl, co je třeba udělat, čeho je třeba si *nevšimat*, aby přežil. „Kilorne, buď s námi půjdeš teď, nebo tě tu necháme.“

Tak palčivá slova mě probrala z němé hrůzy. Když se Kilorn nehýbal, vzala jsem ho za ruku a zašeptala mu do ucha v naději, že mě uslyší i přes to cinkání okovů.

„Kilorne,“ promluvila jsem k němu hlasem, kterým jsem se obracela k mámě, když odvedli bratry do války, když měl táta dechové potíže, když se všechno kolem hroutilo. „Kilorne, nemůžeme pro ně nic udělat.“

„To není pravda,“ zasyčel a podíval se na mě. „Ty *musíš* něco udělat. Ty je můžeš zachránit.“

K mé věčné hanbě jsem zavrtěla hlavou. „Ne, to nemůžu.“

Běželi jsme dál. A Kilorn s námi.

S každou další vteřinou kolem vybuchovaly další rakety, pokaždé blíž a stále intenzivněji. V uších mi zvonilo tak, že jsem téměř neslyšela. Vzduchem létaly jako stébla trávy střepy a kusy ocele, až se na nás

začal snášet pálivý stříbrný déšť. Brzy bylo už příliš nebezpečné běžet a Shade mě sevřel pevněji. Popadl i Kilorna, skočil a svět kolem nás se zborčil. Žaludek se mi sevřel pokaždé, když nás pohltila temnota. A hroutící se město okolo nás se smrsklo. Popel a betonový prach nám ztěžoval vidění i dýchání. Všude okolo se tříštilo sklo a střepy mě řezaly do tváře a do rukou a zakusovaly se do mých šatů. Kilorn vypadal ještě hůř než já, pod obvazy mu prosvítala čerstvá krev. Ale dával si pozor, aby nám neutekl. Shadeovo sevření nepovolovalo, ovšem i na něm se už začínala projevovat únava. S každým dalším skokem bledl. Alespoň jsem nebyla k ničemu, svými jiskrami jsem odháněla kovové střepiny, před kterými nás ani on nemohl ochránit. Jenomže to nestačilo, nedokázali jsme zachránit ani sami sebe.

„Jak daleko ještě?“ Můj hlas zněl tiše, utopený v bitevní vřavě. Skrz všudypřítomný kouř jsem viděla jen na pár metrů, *cít* mi ale ještě zůstal. A cítila jsem křídla, motory, *elektřinu*, která nám burácela nad hlavami a přibližovala se stále víc a víc. Jako bychom byli myši čekající, až je orel chytí do spárů a odnese.

Shade najednou zastavil a medově zbarvenýma očima se začal rozhlížet sem a tam. Na jednu děsivou vteřinu jsem se bála, že jsme se ztratili. „Počkejte,“ řekl, protože věděl něco, co my ne.

Zíral nahoru, na konstrukci nějaké kdysi obrovské budovy. Byla ohromná, vyšší než ta nejvyšší věžička v Síni slunce. Širší než velké Caesarovo náměstí v Archeonu. Když jsem si to uvědomila, přeběhl mi mráz po zádech – ona se *kývala*. Ze strany na stranu, tam a zpět. Houkala se na ohýbajících se základech, poznamenaných staletými chátrání. Postupně se začala naklánět na jednu stranu. Nejdřív pomalu, jako když stařec usedá do křesla. Pak ale padala rychleji a rychleji přímo na nás.

„Držte se,“ křikl Shade do rostoucího hluku a pořádně nás chytil. Chytil mě kolem ramen a přitiskl k sobě, až mě téměř rozmačkal. Očekávala jsem ten nepříjemný pocit z jeho skoku, ale nic. Místo toho se ozval daleko známější zvuk.

Střelba.

Tentokrát to nebyly Shadeovy schopnosti, co mi zachránilo život, ale jeho krev. Kulka mířená na mě se zaryla do jeho paže, zatímco další mu prolétla kolem nohy a strhla mu kus masa. Vykřikl bolestí a málem se zhroutil na rozpraskanou zem. Cítila jsem ten zásah také, na bolest ale nebyl čas. Vzduchem zasvištěly další kulky, příliš rychlé a početné na to, aby se jim dalo vzdorovat. Mohli jsme jen utíkat, jak před hrouťící se budovou, tak před přicházející armádou. Jedno mělo zastavit druhé, železné trámy měly spadnout mezi nás a vojáky. Tak to mělo být. Gravitace a oheň budovu poslaly k zemi, jenže síla magnetronů ji zastavila, takže nás její trosky nemohly chránit. Když jsem se ohlédla, viděla jsem jejich stříbrné vlasy a černé uniformy, dobrý tucet jich tam stál a odmršťoval každý kus kovu řítící se k zemi pryč. Nebyla jsem dost blízko, abych dovedla rozeznat jejich tváře, rod Samosů jsem ale znala dost dobře. Evangelina a Ptolemus vedli členy své rodiny a odklízeli z ulice ocel, aby mohla legie pochodovat dál. Aby mohli dokončit, co začali, a konečně nás všechny zabít.

Kdyby jen Cal Ptolema v aréně býval zabil, kdybych jen přistupovala stejně nelítostně k Evangelině jako ona ke mně, pak bychom možná měli šanci. Jenomže naše slitování mělo svou cenu a tou mohly být naše životy.

Teď bylo na mně, abych chytila bratra a podepřela ho nejlépe, jak to šlo. Většina těžké práce zůstala na Kilornovi. Zvedl Shadea a napůl ho táhl do jednoho ze stále ještě doutnajících kráterů po výbuchu. Schovali jsme se v něm před bouří létajících kulek. Ale ne moc. Ne na dlouho.

Kilorn ztěžka oddechoval a z čela mu crčel pot. Utrhl si jeden z rukávů a ovázal s ním Shadeovi nohu. Rychle jím prosákla krev. „Můžeš skočit?“

Shade se zamračil, ale nikoli bolestí – obracel se ke své síle. Dobře jsem to znala. Pak zavrtěl hlavou a oči mu potemněly. „Ještě ne.“

Kilorn zaklel. „Tak co budeme dělat?“

Chvilíčku mi trvalo, než mi došlo, že se ptá mě, a ne mého staršího bratra, ne vojáka, který zná bitevní vřavu mnohem lépe než my dva. Vlastně se ale neptal ani mě. Neptal se Mare Barrowové z Pilotů, zlodějky, lhářky, kamarádky. Kilorn teď vzhlížel k někomu jinému, k někomu, kým jsem se stala v sálech paláce a v písku arény.

Ptal se bohyně blesku.

„Co budeme dělat, Mare?“

„Necháte mě tady, to uděláte!“ zabručel Shade skrz zaťaté zuby dřív, než jsem mohla odpovědět. „Poběžíte k řece. Najdete Farley. A já vás pár skoky doženu, jakmile to půjde.“

„Lháře neobelžeš,“ odvětila jsem a ze všech sil se snažila netřást. Bratr se mi teprve před chvilkou vrátil, jako když duch vstane z mrtvých. Nedovolím mu, aby znovu zmizel, za nic na světě. „Dostaneme se odtud společně. My *všichni*.“

Pochod legie rozechvěl zemi. Po jediném pohledu přes okraj kráteru jsem mohla konstatovat, že vojáci už jsou asi jen devadesát metrů od nás a rychle postupují. Již jsem viděla Stříbrné v mezerách mezi Rudými, jejich tmavě šedé uniformy. Někteří na sobě měli zbroj v jasných barvách svých rodů. Zahlédla jsem modrou, žlutou, černou, hnědou i další. Nymfové, telkáči a šelmy a lamželeza, ti nejmocnější válečníci, které na nás Stříbrní mohli poslat. Věřili, že Cal zavraždil krále a já že jsem terorista a byli připraveni rozbořit celé město, aby nás dostali.

Cal.

Jenom bratrova krev a Kilornovo nepravidelné oddechování mi zabránily v tom, abych se vyhoupla přes okraj kráteru. Musela jsem ho najít. *Musela jsem*. Kdyby ne kvůli sobě, tak kvůli naší věci, aby bránil náš ústup. Stál za stovku skvělých vojáků. Byl zlatým štítem. Nejspíš už byl ale pryč, utekl, roztavil svá pouta a zmizel, když se město začalo otřásat.

Ne. On by neutekl. Nikdy by před tou legií neutekl, ani před Mavenem, ani přede mnou. Doufala jsem, že se nepletu.

Doufala jsem, že už není mrtvý.

„Zvedni ho, Kilorne.“ V Síni slunce mě lady Blonosová naučila, jak mluvit jako princezna. Chladným, rozhodným hlasem, který nenechává prostor pro odpor.

Kilorn poslechl, Shade měl ale pořád dost sil na to, aby vzdoroval. „Budu vás jenom zdržovat.“

„Za to se nám můžeš omluvit později,“ odpověděla jsem a pomohla mu vstát. Téměř jsem jim ale nevěnovala pozornost, soustředila jsem se na něco jiného. „Utíkejte.“

„Jestli si myslíš, že tě tady necháme, Mare...“

Když jsem se obrátila ke Kilornovi, ruce mi olizovaly jiskry a srdce jsem měla plně odhodlání. Zmlkl. Podíval se směrem k neustále postupující armádě. Telkáči a magnetroni čistili ulici od trosk a zprůchodňovali zasypané cesty se skřípěním kovu o kámen.

„Jděte.“

Kilorn znovu poslechl a Shadeovi potom nezbylo než se belhat s ním a nechat mě za sebou. Zatímco se škrábali z kráteru západním směrem, já opatrně vykročila na východ. Armáda se kvůli mně zastaví. Bude muset.

Po jedné děsivé vteřině první linie Rudých zastavila a okovy jim zazvonily o zem. Stříbrní za nimi si opřeli zbraně o ramena, jako by sami nic nezmohli. Válečná vozidla, velké stroje s pásovými koly, zaskřípala a zastavila někde za armádou. Cítila jsem, jak mi jejich energie proudí žilami.

Legie už byla tak blízko, že jsem slyšela, jak důstojníci rozdávají rozkazy. „Blýskající holka!“ „Držte řadu, stůjte!“ „Zamířít!“ „Nestřílet!“

To nejhorší přišlo nakonec, rozezvučelo to najednou ztichlou ulici. Ptolemův hlas zněl tak povědomě, plný vzteku a nenávisti.

„Uvolněte cestu králi!“ vykřikl.

Otrásla jsem se. Čekala jsem Mavenovu armádu, ale ne Mavena samotného. Nestal se vojákem jako Cal, vedení armády ho nezajímalo. Přesto byl tady, prodíral se rozestupujícími se řadami vojáků s Ptolemem a Evangelinou v patách. Když se vynořil zpoza první rudé linie, málem se mi podlomila kolena. Na sobě měl naleštěnou černou zbroj a karmínový plášť. Vypadal tak nějak vyšší než ráno. Na hlavě měl pořádku ještě otcovu plamennou korunu, ačkoli ta na bojiště vůbec nepatřila. Patrně chtěl ukázat celému světu, čeho dosáhl svými lžemi, jak cennou trofej si přivlastnil. I z té dálky jsem cítila žár jeho pohledu a zuřivého hněvu. Jako by mě zevnitř spaloval.

Nad hlavami nám kroužily stíhačky. Byl to ten jediný zvuk na světě.

„Vidím, že jsi pořád ještě odvázná,“ rozlehl se Mavenův hlas ulicí. Odrážel se od trosk kolem, posmíval se mi. „A pošetilá.“

Stejně jako v aréně, ani tady jsem mu nechtěla dopřát to potěšení z mého hněvu a strachu.

„Měli by ti spíš říkat Tichá holčička,“ zasmál se chladně a jeho armáda s ním. Rudí mlčeli a upřeně zírali do země. Nechtěli se dívat na to, co mělo přijít. „Tak, ty tichá dívkenko, řekni svým kamarádíčkům, těm kryšám, že je po všem. Jste obklíčeni. Když se vzdají, dopřeji jim dar rychlé smrti.“

I kdybych mohla takový rozkaz vydat, nikdy bych to neudělala. „Jsou dávno pryč.“

Lháře neobelžeš. A Maven byl ze všech lhářů ten největší.

Přesto se zatvářil nejistě. Členové Šarlatové hlídky už tolikrát unikli, na Caesarově náměstí, v Archeonu. Snad by mohli i teď. Jaká by to asi byla potupa. Jak strašný začátek vlády.

„A ten zrádce?“ Jeho hlas přiostrčil a Evangelina popošla k němu. Její stříbrné vlasy zářily jako ostří žiletky, ještě jasněji než její naleštěná zbroj. Maven od ní ale odstoupil, odstrčil ji jako kočka hračku. „Kdepak je můj prokletý bratr, padlý princ?“

Žádné odpovědi se ode mě nedočkal, protože jsem žádnou neměla.

Maven se opět zasmál, tentokrát jako kdyby mi tím probodl srdce. „Copak tě taky opustil? Utekl? Že by ten zbabělec zabil našeho otce a pokusil se ukrást mi korunu jen proto, aby se vytratil a schoval?“ Celý se naježil, kvůli přítomným šlechticům a vojákům. Před nimi se stále ještě musel tvářit jako zdrcený syn, jako král, který nikdy neměl nosit korunu, který si nepřeje nic víc než pomstít mrtvé.

Vyzývavě jsem zvedla bradu. „Ty si myslíš, že by Cal něco takového udělal?“

Maven rozhodně není hlupák. Je zlý, ale ne hloupý. A svého bratra zná lépe než kdokoli jiný z živých. Cal nikdy zbabělec nebyl a nikdy nebude. Tím, že bude lhát svým poddaným, na tom nic nezmění. Oči zradily jeho srdce, když se rozhlédl kolem po uličkách vedoucích pryč z bitvou zdevastované hlavní třídy. Cal se mohl skrývat ve kterékoli z nich, čekat na vhodnou chvíli k úderu. Mohla jsem být dokonce pastí, návnadou, která měla vylákat ven toho podrazáka, jehož jsem kdysi nazývala zaslíbeným a přítelem. Když otáčel sem a tam hlavou, koruna se mu po ní svezla, byla mu příliš velká. Dokonce i ten kov věděl, že mu nepatří.

„Myslím, že jsi tu sama, Mare.“ Mluvil tak jemně. Přes to všechno, co mi udělal, jsem se zachvěla, když vyslovil mé jméno. Vzpomněla jsem si na minulé dny. Kdysi mé jméno vyslovoval s něhou a náklonností. Teď od něj znělo jako kletba. „Tví přátelé jsou pryč. Prohrálas. Jsi jenom zruďa, navíc jediná svého druhu. Prokážu světu milost, když tě z něj sprovodím.“

Jen další lži, oba jsme to věděli. Zasmála jsem se stejně chladně jako on. Na chvíli to vypadalo, jako bychom byli opět přáteli. Nic ale nebylo vzdálenější pravdě.

Nad hlavami nám prolétla stíhačka, křídly málem škrábla o špičku nedaleké ruiny. Proletěla tak blízko. *Příliš blízko.* Cítla jsem její elektrické srdce, její burácející motor, který ji nějakým způsobem držel ve vzduchu. Co nejlépe jsem se natáhla pro jeho energii, jako už tolikrát

předtím. Po světlech, po kamerách, po jakémkoli drátku nebo oběhu od té doby, co jsem se stala bohyní blesku. Zmocnila jsem se jí a *vy-pnula jsem ji*.

Stíhačka začala padat nosem dolů. Chvilíčku se ještě vznášela na těžkých křídlech. Její původní dráha směřovala vysoko nad ulicí, aby chránila krále. Teď ale letěla přímo na vojáky, jen těsně minula rudou první linií a zřítila se mezi stovky Stříbrných. Magnetroni z rodu Samosových ani telkáči nezareagovali dost rychle na to, aby tomu stačili zabránit. Zabořila se do ulice, až od ní létala těla i asphalt. Ozvala se strašlivá rána a tlaková vlna mě srazila k zemi. Ten výbuch byl ohlušující, matoucí a bolestivý. *Na bolest není čas*, znělo mi v hlavě. Nezdržovala jsem se pozorováním chaosu, který nastal v řadách Mavenovy armády. Byla jsem už na útěku a mé blesky se mnou.

Záda mi kryly fialovobílé jiskry, které mě držely v bezpečí od agilů snažících se mě doběhnout. Pár se jich střetlo s mým bleskem, když se snažili prorazit můj štít. Zbyla z nich jen hora spáleného masa a kostí. Byla jsem vděčná, že jim nevidím do tváří, jinak by se mi o nich později mohlo zdát. Následovaly je kulky, skákala jsem ale sem a tam, takže jsem nebyla snadným terčem. Těch pár ran, které prolétly blízko mě, se rozpadlo v mém štítu, stejně jako se mělo rozpadnout mé tělo, když jsem během Boje o trůn spadla do té elektrické sítě. Nad hlavou mi znovu prolétly stíhačky, tentokrát si už ale držely bezpečný odstup. Ne tak jejich střely.

Trosky Naercey stály po tisíce let, dnešní den ale neměly přežít. Domy i ulice se bortily, zničené stříbrnou mocí a jejich střelami. Maven zapojil všechno a všechny. Magnetroni ohýbali a trhali ocelové trámy, zatímco telkáči a lamželeza vrhali trosky k popelavé obloze. Voda tryskala z trubek, jak se nymfové pokoušeli město zaplavit, a odplavovala poslední z povstalců skrývajících se v podzemních chodbách pod námi. Větrolamové v armádě probudili víchr o síle hurikánu. Voda a suť mě pálily v očích. Poryvy větru byly tak silné, že mě má-

lem oslepily. Zemí otráasaly výbuchy vyvolané detonátory a já zmateně vrávorala... ale neupadla. Teď jsem ovšem narazila obličejem na asfalt a zanechala na něm krvavou stopu. Jekot křiklouna mě srazil na kolena a přinutil mě zacpat si uši. Mezi prsty mi protékala další krev. Nejspíš bych tomu křiklounovi měla poděkovat, protože těsně nad hlavou mi prolétly další střely, tak blízko, že jsem cítila, jak se vzduch okolo nich chvěje.

Vybuchly kus ode mě a horko rozvlnilo můj spěšně vytvořený světelný štít. Jen tak mimochodem mě napadlo, jestli zemřu bez obočí. Ovšem horko mě nesežehlo, zachovávalo si teplotu, nepříjemnou, ale nikoli nesnesitelnou. Něčí silné ruce mě vyzvedly na nohy a v záři ohně se mihly světlé vlasy. V té vichřici jsem sotva rozeznala její tvář. *Farley*. Ztratila zbraň, oblečení měla rozervané a celá se chvěla, ale držela mě na nohou.

A za ní stála vysoká, povědomá postava, tmavá silueta na pozadí exploze. Jedinou nataženou rukou držela plameny a žár dál od nás. Jeho pouta byla pryč, roztavená nebo odemknutá. Když se otočil, plameny vyšlehly až do nebes a sežehly celou zničenou ulici, ale nás ne. Cal přesně věděl, co dělá, obehnal nás ohnivou bouří, jako by to byla voda obtékající kámen. Stejně jako v aréně vytvořil hořící stěnu přes šíři ulice, aby nás ochránil před svým bratrem a jeho legií. Jeho plameny teď ale byly silné, sycené kyslíkem a hněvem. Vyskakovaly až do nebe, tak rozžhavené, že při zemi modře žhnuly.

Stíhačky na nás vypálily další střely, Cal ale energii jejich výbuchu znovu ovládl a použil ji k přiživení své vlastní síly. Bylo téměř krásné sledovat, jak otáčí dlouhými pažemi a v klidném rytmu mění útoky v naši ochranu.

Farley se mě pokusila odtáhnout silou. Díky plamenům, které nás chránily, jsem dohlédla až k řece vzdálené nějakých sto metrů od nás. Zahlédla jsem dokonce i mohutné stíny Kilorna a Shadea, jak se belhají k vytouženému bezpečí.

„Tak pojď, Mare,“ křikla a napůl táhla mé slabé rozedrané tělo.

Na okamžik jsem jí to dovolila. Myslet jasně bolelo až příliš. Stačil ale jediný pohled zpět a pochopila jsem, o co se snaží, k čemu se *mě* pokouší přimět.

„Bez něj nikam nejdu!“ vykřikla jsem toho dne už podruhé.

„Myslím, že se o sebe postará,“ nedala se Farley a v modrých očích se jí odrážel oheň.

Kdysi jsem to viděla jako ona. Myslela jsem, že Stříbrní jsou neporazitelní, bohové na zemi, příliš silní na to, aby je šlo zničit. Ale jenom dnes ráno jsem tři z nich zabila. Arvena, toho lamželeza z rodů Rambosových a lorda Osanose. A s tou bouří blesků možná i další. Oni zas málem zabili mě i Cala. V aréně jsme museli zachránit jeden druhého. A teď bylo potřeba totéž.

Farley byla větší než já, vyšší, silnější. Já ale byla hbitější. Dokonce i napůl hluchá a zchvácená. Stačilo jedno mrsknutí kotníkem a jedna dobře načasovaná rána a Farley klopýtla a pustila mě. Ihned jsem se otočila a s nataženýma rukama jsem začala hledat, co jsem potřebovala. V Naercey bylo daleko méně elektřiny než v Archeonu, nebo dokonce i ve Stiltu, já ale energii nepotřebovala z ničeho vysávat. Vytvářela jsem vlastní.

První protiútok nymfů se do Calovy stěny opřel jako přílivová vlna. Většina vody se okamžitě vypařila, zbytek ale plameny trochu zhasil. Odpověděla jsem svou elektřinou, kterou jsem namířila proti vlnám, které se srážely ve vzduchu. Za nimi už pochodovala legie Stříbrných, která se na nás chystala vrhnout. Alespoň že řadu spoutaných Rudých poslali až dozadu. Určitě to byla Mavenova práce. Nedovolil by jim, aby ho zpomalovali.

Můj blesk místo do prázdna vrazil přímo do jeho vojáků a za ním už z uhlíků znovu vyskočily Calovy plameny.

„Pomalou postupuj dozadu,“ řekl mi Cal a ukázal volnou rukou. Kopírovala jsem jeho kroky a dávala pozor, abych ani na chvíli nespustila

oči z blížící se zkázy. Společně jsme couvali a bránili náš ústup. Když Calovy plameny zesláblly, ihned se rozzářil můj blesk a zase naopak. Společně jsme měli šanci.

Cal šeptal tiché rozkazy. Kdy udělat krok, kdy zvednout stěnu, kdy ji nechat klesnout. Vypadal vyčerpaněji, než jak jsem ho kdy viděla, pod bledou kůží se mu modraly žíly, pod očima kruhy velké jako pytle. Bylo mi jasné, že asi vypadám hůř. Přesto jsme se díky jeho tempu úplně nevyčerпали, dovolovalo nám uchovat si pokaždé alespoň trochu síly na chvíli, kdy ji budeme potřebovat.

„Už jenom kousek!“ zavolala na nás Farley odněkud zezadu. Neutekla. Zůstala s námi, ačkoli byla jenom člověk. *Byla odváznější, než jsem si myslela.*

„Kousek k čemu?“ procedila jsem skrz zaťaté zuby a vystřelila další elektrickou síť. I přes Calovy rozkazy jsem začínala být stále pomalejší a naši zdí prolétla hromada sutě. Dopadla pár metrů od nás a rozpadla se na prach. Docházel nám čas.

Ale to i Mavenovi.

Už jsem cítila řeku i oceán za ní. Vábil nás ostrou slanou vůní, ale kam, to jsem neměla tušení. Věděla jsem jen to, že Farley a Shade věří, že nás může zachránit před Mavenem. Když jsem se ohlédla, neviděla jsem nic než prázdnou ulici se slepým koncem na okraji řeky. Stála tam Farley, čekala, její krátké vlasy poletovaly v horkém větru. *Skoč*, řekla naprázdno, než se vrhla dolů z rozdroleného konce ulice.

Co to má s tím vrháním se do propastí?

„Máme skočit,“ řekla jsem Calovi a otočila se právě včas, abych opravila jeho zeď.

Jenom přikývl, příliš soustředěný na to, aby promluvil. Stejně jako můj blesk i jeho plameny začínaly slábnout a pohasínat. Už jsme skrz ně skoro viděli na vojáky na druhé straně. Mihotající se ohnivá zeď zkrusovala jejich rysy, z očí jim dělala žhnoucí uhlíky, z úst rozšklebené tesáky a z postav demony.

Jeden z nich vykročil k plamenné stěně, dost blízko na to, aby shořel. Ale nespálil se. Místo toho ohnivý jazyky rozhrnul jako oponu. To mohl dokázat jediný člověk.

Maven si ze svého směšného pláště setřepal uhlíky. Hedvábí poněkud ohořelo, jeho zbroj ale zůstala netknutá. Dokonce měl žaludek na to, aby se usmál.

A Cal v sobě někde našel sílu, aby se otočil. Místo toho, aby ho hořelyma rukama roztrhl vejpůl, vzal mě rozpálenou dlaní za ruku. Společně jsme se rozběhli a ani jsme se neobtěžovali krýt si záda. Maven nebyl ani pro jednoho z nás protivníkem a dobře to věděl. Jenom vykřikl. I přes tu korunu a krev na rukou byl pořád ještě tak mladý.

„Jen utíkej, vrahu! Utíkej, blýskající holčičko! Utíkejte rychle a daleko!“ Jeho smích se odrážel od okolních trosek a pronásledoval mě. „Neexistuje místo, kde bych si vás nenašel!“

Matně jsem si uvědomovala, že síla mých blesků ochabuje a mizí s tím, jak jsem se od nich vzdalovala. Stejně tak začínaly zhasínat i Calovy plameny a my tak najednou byli vystaveni zbytku legie. Tou dobou už jsme ale skočili do vzduchu a padali do řeky tři metry pod námi.

Když jsme dopadli, nezvalo se šplouchnutí, ale tupé zadunění kovu. Musela jsem se stočit do klubíčka, abych si neroztříštila kotníky a tělem mi projela urputná bolest. *Cože?* Farley na nás čekala stojící po kolena ve studené řece hned vedle kruhového otvoru v nějaké kovové rouře. Beze slova do ní skočila a zmizela v jejích útrobách. Nebyl čas na žádné otázky nebo dohady a my ji slepě následovali.

Alespoň že Cal byl dost při smyslech na to, aby otvor za námi zavřel, a zahradil tak cestu vodě. Zasyčelo to a víko nás uzavřelo uvnitř. To nám ale nemohlo na dlouho stačit, nemohlo nás to ubránit před celou legií.

„Další tunel?“ zeptala jsem se bez dechu a otočila se k Farley. Při tom pohybu se mi udělaly mžítiky před očima a musela jsem se opřít o stěnu, jak se mi třásly nohy.

Stejně jako před tím na té ulici mi Farley položila ruku na rameno a podepřela mě. „Ne, tohle není tunel,“ šeptla s vítězným úšklebkem.

A pak jsem to ucítila. Něco jako hučení jakési vzdálené baterie, jen silnější. Větší. Začalo to pulzovat i kolem nás a dál podivnou chodbou plnou blikajících tlačítek a slabých žlutých světel. Zahlédla jsem několik rudých šátků, za nimiž se skrývaly tváře členů Šarlatové hlídky. Přišly mi rozmazané jako rudé stíny. Pak něco zavrčelo, chodba kolem nás se otřásla a začala *klesat* směrem dolů. *Ke dnu.*

„Loď. Ponorka,“ hlesl Cal. Jeho hlas zněl tak vzdáleně, roztřeseně a zesláble. Přesně, jak jsem se cítila já.

Ani jeden jsme nezvládli ujít víc než pár metrů a sesunuli jsme se ke stěně.

KAPITOLA 3

V posledních čtyřiaadvaceti hodinách jsem se probudila ve vězeňské cele, ve vlaku a teď v ponorce. *Kde se asi probudím zítra?*

Už jsem si začínala myslet, že to všechno byl jen sen nebo halucinace nebo něco ještě horšího. Může se ale ve snech člověk cítit unavený? Protože já se tak rozhodně cítila. Byla jsem vyčerpaná až do morku kostí, každíčkový sval, každíčkový nerv. V mém srdci zely zase jiné rány, krvácelo pocity zrady a selhání. Když jsem otevřela oči a spatřila šedé stíněné stěny, všechno to, na co jsem si přála zapomenout, se mi v mžiku vrátilo. Jako by mi opět do hlavy pronikla královna Elara a znovu mě nutila prožít ty nejhorší vzpomínky. Jakkoli jsem se snažila, nedokázala jsem tomu zabránit.

Mé tiché služebné, popravené jen proto, že mi barvily kůži. Tristan, propíchnutý jako prase. Walshová. Přibližně stejně stará jako můj bratr, služebná ze Stiltu, má přítelkyně, *jedna z nás*. Zemřela krutou smrtí, vlastní rukou, aby ochránila hlídku, naši věc, mě. Další a další zahynuli v podzemních chodbách pod Caesarovým náměstím, zabiti Calovými vojáky. Oběti našeho naivního plánu. Vzpomínka na prolitou rudou

kev bolela, stejně tak ale ta na tu stříbrnou. Lucas, přítel, ochránce, Stříbrný s vlídným srdcem, popravený za to, k čemu jsme ho já a Julian přiměli. Lady Blonosová, štátá jen proto, že mě naučila, jak správně sedět. Plukovník Macanthosová, Reynald Iral, Belicos Lerolan. Všichni obětováni pro naši věc. Málem jsem se pozvracela, když jsem si vzpomněla na Lerolanova dvojčata, ani ne čtyřleté chlapce, kteří zahynuli při té explozi v Síni slunce. Maven mi tvrdil, že to byla nehoda, únik plynu, já ale věděla své. Zlo v něm bylo zakořeněné příliš hluboko na to, aby mohlo dojít k takové náhodě. Pochybuji, že mu sešlo na tom, že na hranici přihodí pár dalších těl, když se mu tím podaří přesvědčit svět, že členové Šarlatové hlídky jsou zrůdy. Zabije i Juliana. A Sárú. Teď už jsou pravděpodobně mrtví. Na ty jsem nedokázala myslet už vůbec. Bylo to příliš bolestné. Mé myšlenky se obrátily zpět k němu, k těm chladným modrým očím a ke chvíli, kdy jsem si uvědomila, že za jeho okouzlejícím úsměvem se skrývá monstrum.

Lehátko, na kterém jsem ležela, bylo tvrdé, příkrývka tenká a polštář v nedohlednu, stejně jsem si ale chtěla znovu lehnout. Bolest hlavy už se vracela a pulzovala mi ve spáncích v elektrickém rytmu téhle podivuhodné lodi. Jako neodbytná připomínka. Tady klid nenajdu. Ještě ne. Ne když pořád zbývá tolik věcí, které je potřeba udělat. *Seznam. Jména. Musím je najít. Musím je ochránit před Mavenem a jeho matkou.* Tváře mi zalila horkost. Julianova tenká kniha plná těžce získaných tajemství. Záznamy o těch, kteří jsou jako já. Kteří mají v genech vzácnou mutaci, díky níž my Rudí získáváme schopnosti Stříbrných. Ten seznam je Julianův odkaz. A můj.

Přehodila jsem nohy přes okraj lůžka, přičemž jsem se málem praštila do hlavy o postel nade mnou. Na zemi jsem našla pečlivě složenou hromádku oblečení. Černé, příliš dlouhé kalhoty, tmavě červená košile s trochu prodřenými lokty a boty, kterým chyběly tkaničky. Nesrovnatelné s oděvy, které na mě čekaly v cele Stříbrných, přesto jsem z nich měla dobrý pocit.

Sotva jsem si přehodila košili přes hlavu, otevřely se dveře od mé kajuty zavěšené na velkých železných pantech. A v nich nedočkavý Kirlorn, s nuceným a vážným úsměvem na rtech. Neměl by se červenat, jelikož za všechna ta léta, která jsme spolu strávili u vody, už mě viděl v mnoha fázích oblékání, přesto se začervenal.

„To se ti vůbec nepodobá, takhle vyspávat,“ poznamenal trochu starostlivě.

Jenom jsem pokrčila rameny a postavila se na slabé nohy. „Nejspíš jsem to potřebovala.“ Začalo mi nějak zvláště zvonit v uších, silně, ale ne bolestivě. Potřásla jsem hlavou ze strany na stranu ve snaze se toho zvuku zbavit, takže jsem musela vypadat jako zmoklý pes, který se snaží oklepat.

„To bude ten jekot křiklouna.“ Popošel ke mně a opatrně vzal mou tvář do mozolnatých dlaní. Otráveně jsem si povzdechla, ale nechala ho. Pootočil mi hlavu na stranu a prohlédl mi uši, ze kterých mi předtím tekla rudá krev. „Máš štěstí, že nedostala přímý zásah.“

„Mám spoustu věcí, ale nemyslím si, že zrovna štěstí by bylo jednou z nich.“

„Jsi naživu, Mare,“ odvětil ostře a odtáhl se. „To je víc, než může říct spousta ostatních.“ Jeho pohled mě přenesl zpět do té chvíle v Naercey, kdy jsem řekla Shadeovi, že nevěřím jeho slovu. A hluboko v srdci jsem věděla, že to se ještě nezměnilo.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem rychle. Samozřejmě jsem si uvědomovala, že jiní pro naši věc a pro mě položili život. Ale i já zemřela. Mare z Pilotů zemřela toho dne, kdy dopadla na ten světelný štít. Ztracená princezna Marina zemřela v Kostnici. A já ještě nevěděla, co za člověka to otevřelo oči v tom podzemním vlaku. Věděla jsem jen, kým jsem byla a co jsem ztratila, a tíha toho všeho byla téměř neúnosná.

„Řekneš mi, kam plujeme, nebo to je další tajemství?“ Snažila jsem se z hlasu vyhnat hořkost, ale zoufale jsem selhala.

Kilorn byl dost zdvořilý na to, aby si toho nevšímal, a jen se opřel o dveře. „Z Naercey jsme odpluli před pěti hodinami a teď směřujeme k severovýchodu. To je na mou duši všechno, co vím.“

„A to tě vůbec netrápí?“

Jenom pokrčil rameny. „Proč si myslíš, že by velitelé měli věřit mně nebo třeba tobě? Víš líp než kdokoli jiný, jak pošetilí jsme byli a jak draze jsme za to zaplatili.“ Ta vzpomínka mě znovu zabořila. „Sama jsi přišla s tím, že nemůžeš věřit ani Shadeovi. Pochybuju, že v nejbližší době se s námi někdo podělí o nějaké tajemství.“

Ta poznámka zdaleka nebolela tak, jak jsem čekala. „Jak je mu?“

Kilorn pohodil hlavou směrem ven na chodbu. „Farley zřídila pro zraněné celkem pěknou ošetřovnu. Daří se mu líp než ostatním. Dost nadává, ale daří se mu dobře.“ Jeho zelené oči trochu potemněly a podíval se stranou. „Jeho noha...“

Vyděšeně jsem zalapala po dechu. „Má infekci?“ Doma v Pilotách infekce znamenala třeba useknutou ruku. Neměli jsme dost léků, takže jakmile člověk dostal otravu krve, nedalo se dělat nic jiného než řezat a doufat, že předstihnete horečku a zčernalé žíly.

Kilorn k mé úlevě zavrtěl hlavou. „To ne. Farley mu dala pořádnou dávku léků a Stříbrní používají čisté kulky. No není to od nich hezké?“ Ponuře se zasmál a čekal, že se k němu přidám. Já se ale místo toho otrásla. Tady dole bylo takové chladno. „Rozhodně ale bude nějakou dobu kulhat.“

„Zavedeš mě za ním, nebo si budu muset najít cestu sama?“

Znovu se zasmušile usmál a podal mi ruku. Ke svému překvapení jsem zjistila, že bez pomoci nikam nedojdu. Kostnice a Naercey si vybraly svou daň.

Ponorka. Tak Kilorn říkal té zvláštní podvodní lodi. Ani jeden jsme nepochápali, jak je možné, že pluje pod hladinou, ale byla jsem si jistá, že Cal na to přijde. Ten byl další na mém seznamu. Najdu ho hned poté,

co se ujistím, že Shade ještě dýchá. Pamatovala jsem si, že když jsme unikli, byl Cal také téměř v bezvědomí jako já. Nepředpokládala jsem ale, že by ho Farley umístila na ošetřovnu. Ne když všude kolem byli zranění členové hlídky. Bylo tu příliš nevaživosti a nikdo si nepřál zažít ohnivé peklo v uzavřené kovové rouře.

Jekot křiklouna mi stále zněl v hlavě jako tiché kvílení, které jsem se snažila ignorovat. S každým dalším krokem jsem zjišťovala, kolik jsem vlastně utrhla zranění. Kilorn si všiml, jak bolestivě vraštím obličej, zpomalil a nechal mě se o něj opřít. Svých vlastních hlubokých ran pod čistými obvazy si nevšímal. Ruce měl vždycky sedřené, poškrábané a pořezané od rybářských háčků a sítí, to ale byly známé šrámy. Znamenaly, že je v bezpečí, zaměstnaný, že mu nehrozí odvod. Nebýt jednoho mrtvého rybáře, pár malých škrábanců by byla jediná jeho starost.

Dřív by mě ta myšlenka rozesmutnila. Teď jsem cítila jenom vztek.

Hlavní chodba ponorky byla dlouhá, ale úzká, rozdělená několika vodotěsnými kovovými dveřmi na velkých pantech. Sloužily jako pojistka k uzavření částí ponorky, aby ji v případě nějaké nehody voda celou nezatopila a nepotopila. Přesto mě ty dveře vůbec neuklidňovaly. Nedokázala jsem přestat myslet na to, jaké by to bylo zemřít na dně moře, uzavřená ve vodní rakvi. Dokonce i Kilorn, kluk, který na vodě vyrostl, vypadal nespůj. Slabá světla ve stropě moc nesvítila, spíš na jeho obličej házela stíny, takže vypadal starší a vysátý.

Ostatní to tolik neovlivňovalo, dál odhodlaně pobíhali sem a tam. Rudé šátky už měli stažené ke krku, takže jim bylo vidět do tváří plných vážného odhodlání. Přenášeli mapy, podnosy s obvazy, léky a jídlem a občas i zbraně. Pořád někam spěchali a povídali si. Jakmile mě ale zahlédli, zastavili se a přitiskli se ke stěnám, abych měla v úzké chodbě co nejvíce místa k průchodu. Ti troufalejší mi pohlédli do očí, většina ale zírala do země.

Pár jich dokonce vypadalo, že mají strach.

Ze mě.

Chtěla jsem jim poděkovat. Nějakým způsobem vyjádřit, jak moc jsem každému muži a ženě na té zvláštní lodi zavázaná. *Díky za vaše služby*, vyklouzlo mi málem, ale na poslední chvíli jsem se zarazila. *Díky za vaše služby*. Tuhle větu Stříbrní tiskli do dopisů, ve kterých rodinám oznamovali, že jejich dítě zahynulo ve zbytečné válce. Kolik rodičů jsem viděla nad těmi slovy plakat? A kolik jich takové dopisy ještě dostane, až kvůli zvláštním opatřením začnou na frontu posílat ještě mladší děti?

Žádní, říkala jsem si. Farley určitě bude mít nějaký plán, stejně jako najdeme způsob, jak vypátrat ty lidi s novou krví, další, jako jsem já. Něco podnikneme. Musíme něco podniknout.

Ostatní kolem stěn si něco šuškali, když jsem procházela. Dokonce i ti, kteří se na mě báli podívat, si něco šeptali, ani se nesnažili to skrýt. Asi si mysleli, že to, co říkají, mi zní jako kompliment.

„Blýskající holčička,“ znělo mezi nimi a ta slova se odrážela od kovových stěn. Obklopila mě jako Elařin prokletý šepot, vkrádala se mi až do mozku. *Blýskající holčička. Tak mi říkala, tak mi říkali oni.*

Ne, ne, to tedy nejsem.

I přes bolest jsem se narovнала tak, jak to jen šlo.

Já už nejsem malá. Jsem bohyně blesku.

Jejich šepot nás provázel až k ošetřovně, kde zavřené dveře hlídali dva členové hlídky. Zároveň střežili i těžký kovový žebřík vedoucí nahoru ke stropu. Jediný vchod a východ z téhle pomalé úzké lodi. Jeden měl tmavě zrzavé vlasy jako Tristan, ačkoli nebyl zdaleka tak vysoký. Druhý vypadal jako velký balvan. Měl oříškově hnědou pleť, šikmé oči, širokou hrud' a obrovské ruce, které se spíš hodily pro lamžezeleza. Když mě spatřili, uctivě mi pokývli, ale k mé úlevě mi nevěnovali víc než jeden pohled. Místo toho obrátili svou pozornost ke Kilornovi a zazubili se na něj jako kamarádi ze školy.

„Jsi zpátky nějak brzo, Warren,“ uchechtl se ten zrzavý a zvedl významně obočí. „Lena už má po službě.“

Lena? Kilorn tak trochu strnul, neřekl ale nic, čím by své rozpaky prozradil. Místo toho se také zasmál. Já ho ale znám lépe než kdokoli jiný, a tak poznám, kdy se směje nuceně. Takže zatímco já byla v bezvědomí a Shade zraněný a krvácel, Kilorn trávil čas *flirtováním*.

„Chlapec toho má až až i bez toho, aby běhal za pěknými sestřičkami,“ poznamenal ten zavalitý. Jeho zvukný hlas se nesl chodbou až k sekci pro dívky a zmiňované Leně. „Farley je pořád na obchůzce, jestli sháníš ji,“ dodal a palcem ukázal na dveře.

„A můj bratr?“ zeptala jsem se a vymanila se z Kilornova sevření. Málem se mi podlomila kolena, zůstala jsem ale stát. „Shade Barrow?“

Úsměvy hlídačů zmizely a nahradil je úslušnější výraz. Skoro jako bych se ocitla zpět na dvoře u Stříbrných. Ten zavalitý vzal za velký kruhový zámek u dveří a otočil jím, aby se na mě nemusel podívat. „Ten se rychle uzdravuje, slečno, tedy madam.“

Trochu se mi sevřel žaludek. Myslela jsem si, že tohle už mám přece za sebou.

„Říkejte mi Mare, prosím.“

„Samozřejmě,“ odpověděl nejistě. Ačkoli jsme oba byli členy Šarlatové hlídky a bratry ve zbrani, nebyli jsme si rovni. Tenhle muž a spousta dalších mi nikdy neřekne jménem, jakkoli moc bych si to přála.

Otevřel dveře a kývl směrem k dlouhé, ale úzké místnosti plné paland. Dříve musela sloužit jako obyčejný pokoj, teď byly ale postele plné pacientů a uličkou mezi nimi pospíchali muži a ženy v bílých pláštích. Mnozí měli pláště potřísněné rudou krví a byli příliš zaneprázdnění rozdáváním léků nebo narovnáváním kostí, než aby si všimli, že kulhám mezi nimi.

Kilorn mě přidržel za pas, připravený mě zachytit, kdybych to znovu potřebovala, já se ale místo toho opírala o konstrukce postelí. Když už na mě mají všichni zírat, mohla bych alespoň zkusit jít po svých.

Shade ležel podepřený jediným tenkým polštářem, takže jako opora mu sloužila spíš kovová stěna. Rozhodně mu nemohlo být pohodlně,

přesto měl oči zavřené a hrud' se mu zvedala a klesala v pravidelném rytmu spánku. Soudě podle ovázaného ramene a nohy, kterou měl zavěšenou ze stropu v provizorním závěsu, už ho několikrát ošetřili. Vidět ho tak zničeného bylo nečekaně těžké, ačkoli ještě den předtím jsem si myslela, že je mrtvý.

„Měli bychom ho nechat spát,“ zašeptala jsem jen tak pro sebe, aniž bych čekala nějakou odpověď.

„To byste měli,“ ozval se Shade, aniž otevřel oči. Ústa se mu ale zkřivila do toho známého zlomyslného úšklebku. A já se i přes jeho vážnost a zranění musela zasmát.

Ten trik jsem dobře znala. Shade často předstíral, že spí, ve škole nebo když si naši něco šeptali. Nešlo se neusmát při vzpomínce na to, kolik malých tajemství se tou cestou dozvěděl. Já se možná narodila jako zlodějka, zato Shade se narodil jako špeh. Žádný div, že skončil u Šarlatové hlídky.

„Tajně posloucháme sestřičky?“ Křuplo mi v koleni, jak jsem si sedla na kraj jeho postele, opatrně, abych do něj nějak nestrčila. „Už jsi zjistil, kolik obvazů si nasyslily?“

Jenomže místo aby se mému žertu zasmál, Shade otevřel oči a rukou nám pokynul, abychom šli blíž. „Sestřičky toho vědí víc, než byste čekali,“ řekl a hodil okem k druhému konci místnosti.

Když jsem se tam podívala, spatřila jsem Farley, jak se sklání nad jednou postelí, na níž ležela žena v bezvědomí, patrně pod vlivem léků. Pozorně jí měřila pulz. Pod umělým osvětlením na Farleyině obličejí jasně vystupovala dlouhá jizva sahající až k mírně svěšenému koutku úst. Část se jí otevřela a ošetřovatelé ji spěšně zašili. Tentokrát na sobě neměla nic rudého, jen šmouhu od krve na bílém plášti a napůl vyprané skvrny na rukávech na předloktí. Vedle ní stála nějaká další ošetřovatelka, ta měla plášť čistý, a něco jí rychle šeptala do ucha. Farley občas přikývla, ačkoli se hněvivě mračila.

„Co jsi slyšel?“ zeptal se Kilorn a nastavil se tak, že Shadea zcela zaclonil, takže to vypadalo, jako bychom mu jen měnili obvazy.

„Směřujeme na další základnu, tentokrát ale na mořskou. Mimo území Norty.“

Pokoušela jsem se vybavit si Julianovu starou mapu, nevzpomněla jsem si ale na moc víc než na pobřeží. „Na nějaký ostrov?“

Shade přikývl. „Jmenuje se Tuck. Podle všeho nebude nic moc, jelikož Stříbrní na něm ani nemají žádnou posádku. Úplně na něj zapomněli.“

Začala mě jímat hrůza. Představa, že uvíznu na nějakém ostrově bez jakékoli možnosti úniku, mě děsila ještě víc než plavba ponorkou. „Ale vědí, že existuje. A to stačí.“

„Zdálo se, že Farley je přesvědčená, že tam bude bezpečno.“

Kilorn se zamračil. „Vzpomínám, že to samé si myslela i o Naercey.“

„To nebyla její vina, že jsme přišli o Naercey,“ ozvala jsem se. *Za to jsem mohla já.*

„Maven nás podvedl všechny, Mare.“ Kilorn mě štouchl do ramene. „Obelstil mě, tebe i Farley. Všichni jsme mu uvěřili.“

Jelikož mu radila jeho matka, která nám vnikla do hlav a zformovala Mavenu podle našich nadějí, nebylo divu, že jsme se nechali oklamat. A teď byl králem. Teď mohl oklamat a ovládnout celý náš svět. *Jaký to asi bude svět, když má za krále takovou zřůdu?*

Takové myšlenky jsem ale odehnala. Mohly počkat. „Říkala Farley ještě něco? Co ten seznam? Pořád ho má, ne?“

Shade se mi podíval přes rameno a dával si pozor, aby hovořil potichu. „To ano, větší starosti jí teď ale dělají *ostatní*, se kterými se máme na Tucku sejít. Včetně mámy a táty.“ Zaplavila mě vlna hřejivého tepla a povzbudivého štěstí. Shade se při pohledu na můj slabý, ale upřímný úsměv rozzářil a vzal mě za ruku. „Bude tam i Gisa a ti troubové, kterým říkáme brácho.“

V srdci mi povolilo napětí, o kterém jsem až dosud ani nevěděla. Rychle ho ale nahradilo jiné. Stiskla jsem Shadeovu ruku pevněji a tázavě zvedla obočí. „*Ostatní?* Kdo? Jak je to vůbec možné?“ Po masakru

pod Caesarovým náměstím a evakuaci Naercey jsem nečekala, že by mohl ještě někdo zbýt.

Nicméně Kilorn se Shadem mé zmatení nesdíleli, jenom si vyměnili kradmý pohled. Opět jsem tápala v temnotě a ani trochu se mi to nelíbilo. Tentokrát ale přede mnou měli tajemství můj vlastní bratr a nejlepší přítel, ne zlá královna a intrikánský princ. Tentokrát to bolelo víc. Mračila jsem se na ně, dokud si neuvědomili, že sedím přímo vedle nich a očekávám odpovědi.

Kilorn zaťal zuby a měl alespoň dost rozumu na to, aby se zatvářil omluvně. Kývl směrem k Shadeovi. *Hodil vinu na něj.* „Ty víš víc než já.“

„Hlídky je dost tajnůstkářská a dobře dělá.“ Shade se posunul a trochu víc se podepřel. Při tom pohybu sykl bolestí a chytil se za zraněné rameno, ale rukou mě zastavil dřív, než jsem mu mohla pomoci. „Chceme vypadat malí, zlomení, dezorganizovaní...“

Nemohla jsem si pomoci, při pohledu na jeho obvazy jsem si musela odfrknout. „No, tak to vám jde opravdu skvěle.“

„Nebuď taková, Mare,“ odsekl Shade. Zněl dost podobně jako naše máma. „Pokouším se ti říct, že to s námi není tak strašné, jak to vypadá. Naercey nebyla naše jediná základna a Farley není náš jediný vůdce. Vlastně ani nepatří do užšího vedení. Je jenom kapitánka. Takových jako ona je víc. A ještě víc jich je nad ní.“

Soudě podle toho, jak Farley poroučela svým lidem, bych si myslela, že je samotná císařovna. Když jsem se na ni znovu podívala, zrovna převazovala nějaký obvas a současně kárala ošetřovatelku, která ho přikládala původně. Bratrovo tvrzení jsem ale nemohla ignorovat. O Šarlatové hlídce toho věděl daleko víc než já a já neměla důvod nevěřit tomu, co mi o ní poví. Tahle organizace bude větší, než by se mi tady mohlo zdát. Povzbudivé. A taky děsivé.

„Stříbrní si myslí, že jsou před námi dva kroky napřed, ale ve skutečnosti ani netuší, kdo jsme,“ pokračoval Shade hlasem plným nadšením. „Zdáme se slabí, protože chceme.“

Rychle jsem se otočila zpátky k němu. „Vy vypadáte slabí, protože *jsste*. Protože vás Maven podvedl, vlákal do pastí, zmasakroval a vyhnal z vašeho vlastního úkrytu. Nebo mi snad chceš namluvit, že to bylo součástí nějakého jiného plánu?“

„Mare...“ zamumlal Kilorn a naklonil se ke mně, aby mě uklidnil. Ale já ho odstrčila. Tohle potřeboval slyšet i on.

„Je mi jedno, kolik tajných chodeb nebo lodí nebo základen máte. Neporazíte ho, takhle ne.“ Při vzpomínce na Mavenu se mi oči zalily slzami, o kterých jsem ani nevěděla, že mi ještě zbyly. Bylo těžké zapomenout na to, jaký byl. *Ne*. Na to, jaký předstíral, že je. Na toho milého, přehlíženého kluka. Na stín plamene.

„Tak co navrhuješ, blýskající holčičko?“

Farleyin hlas mnou projel tak rychle jako můj blesk. Napjal se ve mně každíčkový nerv. Na jednu palčivou vteřinu jsem jen zírala na své ruce, zamotané v Shadeově příkrývce. Třeba odejde, když se k ní neotočím. Třeba mě nechá na pokoji.

Nebud' taková naivka, Mare Barrowová.

„S ohněm bojovat ohněm,“ prohlásila jsem a vstala. Dřív mě její výška znervózňovala. Teď už mi ale přišlo naprosto přirozené hledět jí do očí zdola.

„To má být nějaký stříbrný vtíp?“ sykla a paže si překřížila na hrudi.

„Vypadám snad, že žertuju?“

Nic na to neřekla, což mi jako odpověď úplně stačilo. Jakmile ztichla, uvědomila jsem si, že celá místnost ani nedutá. Dokonce i zranění přemohli bolest, aby se podívali, jak blýskající holčička odporuje jejich kapitánce.

„Vaší oblíbenou strategií je vypadat slabě a udeřit tvrdě, mám pravdu? Oni zas dělají, co mohou, aby vypadali silní, neporazitelní. Ale v té aréně jsem dokázala, že nejsou.“ *Znovu, silněji, tak, aby tě všichni slyšeli.* Vzpomněla jsem si na ten zvučný hlas, který ve mně probudila lady Blonosová. „Oni *nejsou* neporazitelní.“

Farley nebyla hloupá a pochopila, co tím sleduji. „Ty jsi silnější než oni,“ řekla, jako by to bylo samozřejmé. Očima zabloudila i k Shadeovi, který napjatě ležel na své posteli. „A nejsi jediná.“

Rychle jsem přikývla, spokojená, že už chápe, co mám na mysli. „Stovky jmen. Stovky Rudých, kteří mají schopnosti. Silnějších, rychlejších, lepších než oni. S krví rudou jako úsvit.“ Zatajila jsem dech, jako bych věděla, že balancuju na hraně budoucnosti. „Maven se je pokusí zabít. Ale pokud se k nim dostaneme dřív, mohli by se stát...“

„Tou nejsilnější armádou, kterou tenhle svět kdy viděl.“ Farley při té představě zajiskřilo v očích. „Armádou nové krve.“

Když se usmála, jizva v obličeji s čerstvými stehy se jí napjala a málem znovu otevřela. Ona se ale usmívala víc a víc. Jí bolest nevadí.

Mně ale rozhodně ano. A asi už to tak zůstane.

KAPITOLA 4

Farley nebyla tak vysoká jako Kilorn, kráčela ale rychleji, odhodlaněji a bylo ještě těžší udržet s ní krok. Snažila jsem se ze všech sil a málem jsem chodbami ponorky klusala, abych jí stačila. Stejně jako předtím nám ostatní uhýbali z cesty, tentokrát ale zdravili Farley. Tiskli si ruku na prsa nebo salutovali. Musela jsem uznat, že Farley vypadala působivě. Své jizvy a zranění nosila jako šperky. Nezdálo se, že by jí vadila krev na bílém plášti, netečně si do něj utírala ruce. Nějaká ta krev určitě patřila i Shadeovi. Farley mu totiž bez mrknutí oka vyndala kulku z ramene.

„Jestli si myslíš, že jsme ho dali pod zámek, tak jsi na omylu,“ prohodila jen tak, jako by nemluvila o věznění Cala, ale o počasí.

Tentokrát jsem nebyla tak hloupá, abych jí skočila na návnadu. Jenom mě zkoušela, moji reakci, mou *loajalitu*. Já už ale nebyla tou dívkou, která ji kdysi zoufale prosila o pomoc. Už mě nemohla tak snadno přecíst. Dlouho jsem žila na ostří nože, říkala jednu lež za druhou, schovávala se. Nebylo těžké udělat totéž i teď a skrýt vlastní myšlenky hluboko uvnitř.

Proto jsem se zasmála a nasadila ten úsměv, který jsem se tak dobře naučila na dvoře královny Elary. „To mi došlo. Není tu nic roztaveného,“ odpověděla jsem a kývla ke kovovým stěnám.

Četla jsem v ní, zatímco se ona se snažila přecíst mě. Dokázala výraz dobře skrýt, přesto jsem v jejích očích zahlédla náznak překvapení. Překvapení a *zvědavosti*.

Nezapomněla jsem na způsob, jakým s Calem jednala ve vlaku. Na pouta, ozbrojené strážce, pohrdání. Nechal si to líbit jako zpráskaný pes. Po bratrově zradě a otcově vraždě se pral sám se sebou. Žádný div. Farley ale neznala jeho srdce ani jeho sílu tak jako já. Netušila, jak nebezpečný ve skutečnosti je. *Nebo jak nebezpečná jsem ve skutečnosti já*. I teď, přes všechna svá zranění, jsem hluboko uvnitř cítila sílu sahající po elektřině pulzující ponorkou. Mohla bych se jí zmocnit, kdybych chtěla. Mohla bych ji klidně vypnout. Mohla bych nás všechny utopit. Při té hrozně myšlence jsem se studem začervenala. Na druhou stranu bylo uklidňující to vědět. Byla jsem tou nejsilnější zbraní na lodi plné válečníků, kteří si toho zjevně ani nebyli vědomi.

Zdáme se slabí, protože chceme. Když to Shade říkal, mluvil o hlídce. Vysvětloval její důvody. Teď mi ale začalo vrtat hlavou, jestli mi tím nechtěl naznačit i něco jiného. Jako v těch slovech z toho starého dopisu.

Calova kajuta se nacházela až na úplném konci ponorky, daleko od ruchu ve zbytku plavidla. Dveře byly téměř zatarasené hromadou nějakých trubek a prázdnými bednami s nápisy *Archeon, Haven, Corvium, Přístavní zátoka, Delfa*, a dokonce i *Belleum* v Pidmontě na jihu. Neměla jsem ponětí, co v nich bylo dřív, ale při pohledu na města Stříbrných mi přeběhl mráz po zádech. *Ukradli je*. Farley si všimla, jak na ty bedny zírám, ale neobtěžovala se mi nic vysvětlit. Přes naši křehkou dohodu o těch, kterým říkala „novokrevní“, jsem se pořád ještě nedostala k jejím dalším tajemstvím. Řekla bych, že s tím měl něco společného Cal.

Ať už tu ponorku pohánělo cokoli, patrně nějaký obří generátor, burácelo mi to přímo pod nohama, až mě to celou roztrásl. Zklamaně

jsem se zamračila. Farley možná Cala nedala pod zámek, ale rozhodně s ním nejednala mile. Začala jsem si říkat, jestli se Calovi v tom hluku a otřesech vůbec podařilo usnout.

„Vsadím se, že to je jediné místo, kam jste ho mohli zavřít?“ zeptala jsem se a zamračila se na ten binec v rohu.

Farley jen pokrčila rameny a rázně zabouchala na dveře. „Princ si nestěžoval.“

Nečekaly jsme dlouho, ačkoli já bych docela uvítala nějaký čas, abych se stačila dát trochu dohromady. Místo toho se kruhový uzávěr rychle otočil. V železných pantech to zapraskalo, zavržalo a Cal otevřel dveře.

Nepřekvapovalo mě, jak tam hrdě stál a přehlížel svá zranění. Po celoživotním vojenském výcviku byl už na bolest a šrámy zvyklý. Jizvy hluboko uvnitř však skrýt nedokázal. Uhnul před mým pohledem a soustředil se na Farley, která si prince s otřeseným srdcem buď nevšimla, nebo ji nezajímal. Najednou mi mé vlastní rány připadaly lehčí.

„Kapitánko Farley,“ procedil, jako by ho vyrušila u večeře. Svou bolest maskoval za mrzutost.

Farley se s tím ale nesmířila, pohodila krátkými vlasy a odfrkla si. Dokonce vzala za dveře a chystala se je zavřít. „Á, tak vy jste si nepřál návštěvu? Jak jsem byla troufalá.“

Byla jsem vskrytu ráda, že jsem nedovolila Kilornovi, aby šel s námi. Ten by se ke Calovi choval ještě hůř. Nenáviděl ho od první chvíle, kdy se potkali v Pilotách.

„Farley,“ zaskřípala jsem zuby. Rukou jsem zarazila dveře. K mému potěšení a smutku zároveň Farley rychle ucukla. Vzápětí se hrozně začervenala – styděla se za sebe a svůj strach. Přestože navenek se tvářila drsně, ve skutečnosti byla jako její vojáci. Blýskající holčička jí naháněla hrůzu. „Myslím, že už si poradíme.“

Po tváři jí přeběhl náznak vzteku – na sebe samotnou i na mě. Přes-to přikývla, vděčná, že se mě zbaví. Vrhla na Cala poslední vražedný

pohled, otočila se a odkráčela. Chvilku byly ještě slyšet její štěkávé rozkazy, nerozluštitelné, ale odhodlané.

Cal i já jsme se nejdřív dívali za ní. Potom na stěny, pak do země, pak na špičky svých nohou. Báli jsme se pohlédnout jeden na druhého. Báli jsme se vzpomenout na těch pár posledních dnů. Na tu chvíli, kdy jsme se jeden na druhého naposled dívali ve dveřích, na naše taneční večery a zakázaný polibek, který následoval. Klidně se to mohlo odehrát v jiném životě. *A taky že odehrálo. On tančil s Marinou. A Marina byla mrtvá.*

Její vzpomínky ale zůstaly. Když jsem prošla okolo něj a ramenem zavadila o jeho silnou paži, vzpomněla jsem si, co vyzařoval, jak mi voněl, jak chutnal. Jako žár a dřevěný dým a východ slunce. To už neplatilo. Teď páchl krví a byl jako led a já si řekla, že už se ho nikdy nechci ani dotknout.

„Zacházejí s tebou dobře?“ promluvila jsem jako první. Zvolila jsem nenáročné téma. Jediný pohled na jeho malou, ale čistou kajutu mi mohl jako odpověď stačit, ale aspoň jsem nějak vyplnila to ticho.

„Ano,“ řekl a pořád postával u otevřených dveří. Rozhodoval se, jestli je zavřít, nebo ne.

Očima jsem spočinula na vypáčeném panelu ve stěně, který překrýval změt drátů a spínačů. Nemohla jsem si pomoci, musela jsem se pousmát. Cal si hrál.

„Myslíš, že je to rozumné? Jeden špatný drátek a...“

Tím jsem z něj vymámila malý, přesto povzbudivý úsměv.

„Šťourám se v elektrice půl života. Neboj, vím, co dělám.“

Dvojímu významu ani jeden z nás nevěnoval pozornost.

Konečně se rozhodl zavřít dveře, ale nezamkl je. Jednou rukou se opřel o kovovou stěnu, roztaženými prsty pátral po něčem, čeho se chytit. Ohnivý náramek se mu pořád houpal na zápěstí, proti šedým stěnám ponorky jasně stříbrný. Všiml si mého pohledu a stáhl si špičkový rukáv. Nikoho patrně nenapadlo nabídnout mu čisté oblečení.

„Dokud se budu držet stranou, nemyslím, že si se mnou někdo bude lámat hlavu,“ poznamenal a vrátil se zpět ke zkoumání obnažených drátů. „Je to docela příjemné.“ Nijak vtipně to ale nevyznělo.

„Postarám se, aby to tak zůstalo. Tedy pokud to je to, co chceš,“ dodala jsem rychle. Popravdě řečeno jsem neměla nejmenší tušení, co v tu chvíli Cal chce. *Víc než pomstu. To jediné nám zůstalo společné.*

Téměř pobaveně zvedl obočí. „A vida, takže blýskající holčička tady teď velí?“ Nedal mi ani příležitost na tu poznámku nějak odpovědět a jediným dlouhým krokem přistoupil až ke mně. „Já mám pocit, že jsi zahnaná do kouta stejně jako já,“ přimhouřil oči. „Jenom to vypadá, že o tom nevíš.“

Zčervenala jsem zlostí a rozpaky. „Zahnaná do kouta? Já se aspoň neschovávám v komoře.“

„Ne, jsi příliš zaneprázdněná tím, že se necháš předvádět.“ Naklonil se ke mně a já znovu pocítila ten známý žár. „Zase.“

Jedna má část mu chtěla dát facku. „Můj bratr by *nikdy*...“

„Taky jsem myslel, že můj bratr by *nikdy*, a podívej, kam nás to dostalo!“ zaburácel a rozhodil rukama. Konečky prstů se dotkl stěn a sjel jimi po okrajích svého vězení. *Vězení, do kterého jsem ho vsadila. A on spolu se sebou věznil i mě, ať už o tom věděl, nebo ne.*

Z jeho těla začalo sálat horko a já musela trochu couvnout. Všiml si toho a zchladl, svěsil paže a sklopil oči. „Promiň,“ zamručel a odhrnul si z čela pramen černých vlasů.

„Mně se neomlouvěj. Nezasloužím si to.“

Upřel na mě své tmavé, doširoka otevřené oči, ale nehádal se.

Nadechla jsem se a opřela se o protější stěnu. Prostor mezi námi připomínal zející propast. „Co víš o místě jménem Tuck?“

Vděčný za změnu tématu se sebral a opět nasadil masku prince. Dokonce i bez koruny vypadal jako král, s perfektním držením těla a rukama založenýma za zády. „Tuck?“ zopakoval a zamyslel se. Svraštil husté tmavé obočí, až se mu mezi ním udělala vráska. Čím déle mlčel,

tím lépe jsem se cítila. Pokud o tom ostrově neví on, pak o něm bude vědět jen pramálo lidí. „Tam směřujeme?“

„Ano.“ *Myslím.* Vzpomněla jsem si, co mě Julian učil a co jsem si měla pořádně vštípit u dvora a pak v aréně, a otřásla jsem se strachy. *Každý může zradit.* „Tak to tvrdí Shade.“

Cal nechal mou nejistotu viset ve vzduchu. Měl dost slušnosti na to, aby se v ní nešťoural. „Myslím, že je to ostrov,“ prohlásil nakonec. „Jeden z těch, které leží dál od pobřeží. Nepatří k území Norty. Nebude tam patrně žádná osada ani základna, ani pro obranné účely. Jenom širý oceán.“

Trochu se mi ulevilo. Prozatím budeme v bezpečí. „To je dobře.“

„Ten tvůj bratr je jako ty.“ Nebyla to otázka. „Jiný.“

„Ano.“ Co jsem měla dodat?

„A je v pořádku? Vzpomínám si, že byl zraněný.“

Dokonce i bez armády byl Cal stále generál, který se stará o své vojáky a raněné. „Bude v pořádku, díky. Schytral za mě pár kulek, ale hojí se to dobře.“

Při zmínce o kulkách se Cal konečně odvážil pořádně si mě prohlédnout. Zastavil se u škrábanců na mém obličejí a zaschlé krve okolo uší. „A ty?“

„Už jsem na tom byla hůř.“

„Ano, to jsme byli.“

Pak mezi námi zavládlo ticho, netroufali jsme si říct nic dalšího. Pořád jsme ale hleděli jeden na druhého. Najednou jsem se v jeho přítomnosti začala cítit nesvá. A přesto jsem nechtěla odejít.

Jenže ponorka měla jiné plány.

Generátor pod mýma nohama se otřásl a jeho rytmus se změnil. „Jste skoro na místě,“ hlesla jsem. Úplně jsem cítila, jak elektřina začíná proudit do jiných částí plavidla.

Cal si toho ještě nevšiml, nemohl, ale o mých instinktech nepochyboval. Znal mé schopnosti z první ruky, lépe než kdokoli jiný na

palubě. Lépe než má vlastní rodina. Alespoň prozatím. Připomněla jsem si, že máma, táta, Gisa, kluci, všichni na mě čekají na ostrově. Brzy je uvidím. Jsou tady. *V bezpečí.*

Ale jak dlouho s nimi pobudu, to jsem nevěděla. Na tom ostrově nebudu moct zůstat. Ne pokud chci něco udělat pro novokrevné. Budu se muset vrátit do Norty, využít všechno, co mi Farley poskytne, a pokusit se je najít. Už teď se to zdálo nemožné. Nechtělo se mi na to ani myslet. A přesto už se mi vařil mozek v hlavě, jak jsem se snažila vymyslet nějaký plán.

Nad hlavami se nám rozdrnčel alarm a nad dveřmi do Calova pokoje začalo blikat žluté světlo. „Úžasné,“ zamumlal. Na chvíli se soustředil jen na ten fascinující stroj okolo nás. Určitě by si ho rád pořádně prohlédl, ale pro zvědavého prince tu nebylo místo. Ten kluk, který byl až po uši zahrabaný v příručkách a jen tak dával dohromady motorky, neměl v tomhle světě místo. *Toho jsem zabila. Stejně jako jsem zabila Marinu.*

Ale i přesto, že Cal rozuměl mechanice a já cítila proudění elektřiny, neměli jsme ani ponětí, co bude následovat. Když začala ponorka stoupat z hlubin oceánu, celá kajuta se naklonila. Oba nás to překvapilo, ztratili jsme rovnováhu a narazili do stěny a jeden do druhého. Praštili jsme se i do našich zranění, až jsme oba zasyčeli bolestí. Dotknout se Cala bolelo víc než cokoli jiného, jako když vás hluboko do srdce bodne vzpomínka. Rychle jsem se odtáhla.

Trhla jsem sebou a promnula si jednu z mých mnoha pohmožděnin. „Kde je Sára Skonosová, když ji člověk potřebuje.“ Zatoužila jsem, aby tu byla léčitelka, která by nás dokázala dát oba dohromady. Jediným dotekem by zahnala naše bolesti a vrátila nás do bojeschopného stavu.

Cal opět zkřivil obličej bolestí, ovšem tentokrát ne v důsledku svých zranění. *No skvěle, Mare. Bezva práce, přivést řeč na ženu, která věděla, že jeho matka byla zavražděna. Na ženu, které nikdo nevěřil.* „Promiň, nemyslela jsem to...“

Cal ale jen mávl rukou a postavil se. Jednou rukou se opíral o stěnu, aby udržel rovnováhu. „To je v pořádku. Ona...“ soukal ze sebe pomalu. „Já sám jsem se rozhodl, že ji nebudu poslouchat. *Nechtěl* jsem ji poslouchat. Byla to moje chyba.“

Se Sárou Skonosovou jsem se setkala jen jednou, když mě Evangelina téměř prozradila před celou tréninkovou skupinou. To Julian pro ni poslal, Julian, který ji *miloval*, sledoval, jak léčí můj zakrvácený obličej a sedřená záda. Měla smutné oči, propadlé tváře a chyběl jí jazyk. Vzali jí ho za slova proti královně, za pravdu, které nikdo nevěřil. *Elara zabila Calovu matku Coriane, Zpívající královnu, Julianovu sestru, Sářinu nejlepší kamarádku. Ale jako by to nikomu nevadilo. Bylo o tolik snazší odvrátit pohled.*

Byl u toho i Maven a ten Sáru z duše nenáviděl. Teď už mi bylo jasné, že to byla trhlina v jeho štítu, která odhalovala jeho pravou povahu skrytou za nacvičenými slovy a příjemným úsměvem. Stejně jako Cal jsem neviděla to, co jsem měla přímo před očima.

Najednou už jsem ty kovové stěny, ten hluk a ten tlak v uších nemohla snést.

„Musím se odtud dostat.“

I přes nezvyklý náklon kajuty a neutichající zvonění v hlavě mé nohy věděly co dělat. Nezapomněly na bahno v Pilotách, na noci strávené v temných uličkách ani na překážkový běh při trénincích. Otevřela jsem dveře a zalapala po dechu jako tonoucí. Stojatý, přefiltrovaný vzduch v ponorce mi ale neposkytl žádnou úlevu. Potřebovala jsem cítit vůni stromů, vody, jarní přeháňky, letního žáru nebo třeba i zimní vánice. *Něco*, co by mi připomnělo svět mimo tuhle dusivou plechovku.

Cal mi dal náskok a pak se vydal za mnou. Slyšela jsem jeho těžké pomalé kroky. Nesnažil se mě dohnat, ale dát mi prostor. Kdyby jen Kilorn dokázal totéž.

Blížil se k nám z druhé strany chodby, přičemž se chystal madel a kruhových uzávěrů, aby si usnadnil přesun nakloněnou ponorkou.

Jakmile zahlédl Cala, úsměv z tváře mu zmizel. Nemračil se, jen projevil chladný nezájem. Patrně si myslel, že když si prince nebude všimát, naštve ho víc, než kdyby na něj přímo vyjel. Nebo se mu možná nechtělo pokoušet lidský plamenomet v tak uzavřeném prostoru.

„Stoupáme k hladině,“ oznámil mi.

Pevně jsem se rukou chytila nedaleké mříže, abych neupadla. „Nepovídej.“

Kilorn se zazubil a opřel se o stěnu proti mně. Nohama se vyzývalvě zapřel tak, že jsem se ocitla mezi jeho chodidly. Cítila jsem za sebou Calův žár, ale princ si nejspíš stejně jako Kilorn zvolil cestu přehlížení a mlčel.

Nehodlala jsem jim dělat figurku, ať již hráli jakoukoli hru. Toho už jsem si užila do zásoby. „Jakpak se má ta, jak se jmenuje? Lena?“

Kilorn vypadal, jako by dostal facku. Úšklebek z tváře mu zmizel a koutky úst poklesly. „Dobře, dík za optání.“

„To je bezva, Kilorne,“ poplácala jsem ho přátelsky, ale blahosklonně po zádech. Zabralo to skvěle. „Měli bychom si dělat nové přátele.“

Podlaha se nám pod nohama vyrovnala, nikdo ale neklopýtl. Dokonce ani Cal ne a to ani zdaleka neměl mou rovnováhu nebo Kilornovy námořnické nohy tvrdě vypracované na rybářské lodi. Byl napanutý jako drát a čekal, že se ujmu vedení. Myšlenka na to, že se mi princ podřizuje, by mě měla rozesmát, já ale byla už příliš unavená, abych se zmohla na něco víc než jít dál.

A to jsem taky udělala. S Calem a Kilornem v patách jsem spěchala až k řadě ostatních čekajících u žebříku, po kterém jsme všichni vlezli dovnitř. Jako první šli na řadu ranění, připoutaní k provizorním nosítkům, na kterých je vytahovali do temné noci. Farley na všechno dohlížela, plášť měla ještě umazanější od krve než předtím. Byl na ni neutěšený pohled, jak se skleněnou stříkačkou v zubech utahuje obvazy. Několika nejvážněji zraněným píchla injekci. Látku tlumící bolest, aby lépe snesli transport úzkou rourou. Jako poslední z raněných přišel na

řadu Shade. Plnou vahou se opíral o ty dva, kteří si prve dobírali Kilonu kvůli té sestřičce. Nejradši bych se k němu protáhla, ale všichni se hrozně tlačili jeden na druhého a já už si pro zbytek dne nepřála žádnou pozornost. Jelikož byl stále příliš slabý na to, aby se teleportoval, musel se belhat na jedné noze. Když ho Farley připoutala k nosítkům, příšerně zrudl. Neslyšela jsem, co mu řekla, ale trochu ho to uklidnilo. Dokonce odmítl injekci a místo toho během transportu raději zaťal zuby. Jakmile Shadea vytáhli, celý proces se o poznání zrychlil. Jeden po druhém šplhali členové hlídky po žebříku nahoru a chodba se pomalu vyliďňovala. V davu bylo spousta ošetřovatelů, mužů i žen v pláštích potřísněných krví.

Neztrácela jsem čas tím, že bych před sebe v předstírané zdvořilosti pouštěla ostatní, jak by se na dámu slušelo. Všichni jsme směřovali na stejné místo. Takže jakmile dav trochu prořídil a mně se naskytna možnost vylézt nahoru, neváhala jsem. Cal šel hned za mnou. Zástup se v naší blízkosti rozdělil, jako by jím projel nůž. Povstalci před námi ustupovali, někteří dokonce klopýtli, aby nám udělali místo. Jen Farley necouvla a jednou rukou se stále držela žebříku. K mému překvapení na mě i na Cala kývla. Na nás *oba*.

To mě mělo varovat jako první.

Každá příčka žebříku mě páčila ve svalech, stále ještě přetažených z Naercey, arény a mého zatčení. Seshora jsem slyšela nějaké zvláštní vytí, to mě ale ani v nejmenším neodradilo. Potřebovala jsem se z té ponorky dostat tak rychle, jak to jen šlo.

Když jsem se naposledy podívala dolů, bylo to divný pohled. Na Farley a na ošetřovnu za ní. Pořád tam byli ranění, nehybně ležící pod příkrývkami. *Ne, to nejsou ranění*, uvědomila jsem si cestou nahoru. *Tě jsou mrtví*.

Když jsem se dostala ještě výš, zaslechla jsem hučení větru a dopadlo na mě i pár kapek vody. Nic zvláštního, říkala jsem si, dokud jsem nevyšlela až nahoru k otevřenému kruhu do tmy. Venku zuřila bouře

tak silná, že přšlo téměř vodorovně, takže se dešťové kapky průchodu a žebříku většinou vyhnuly. Štípaly mě na poškrábané tváři a ve vteřině jsem byla úplně promočená. *Podzimní bouřky*. Ačkoli takhle silnou bouří jsem si tedy nevybavovala. Vichr jako by vanul i skrz mě a do úst mi vháněl déšť a palčivě slanou vodní tříšť. Ještěže ponorka byla pevně ukotvena u mola, na které jsem sice téměř nedohlédla, nicméně pevně odolávalo valícím se šedým vlnám pod ním.

„Tudy!“ zakřičel mi do ucha známý hlas a někdo mě odvedl od žebříku na kluzkou příď zalitou deštěm a mořskou vodou. Skrz tu tmou jsem toho muže, který mě vedl, skoro nepoznala, jeho statnou postavu a hlas jsem si ale snadno vybavila.

„Bree!“ Chytila jsem nejstaršího bratra za mozolovitou ruku. Těžkými, pomalými kroky mi pomohl dostat se z ponorky na molo. To nebylo o mnoho lepší, jen kus kovu napůl sežraného rzí, vedlo ale na pevnou zem a to bylo to jediné, na čem mi záleželo. Na zem a do *tepla*, k vítanému odpočinku od chladných hlubin oceánu a mých vlastních vzpomínek.

Calovi nikdo na pomoc nepřišel, zvládl to ale dobře sám. Stále ještě si dával pozor, aby mezi námi zůstala nějaká vzdálenost, a šel několik úctyhodných kroků za námi. Byla jsem si jistá, že na první setkání s Breem v Pilotách nezapomněl. Můj bratr si tehdy rozhodně nebral servítky. Po pravdě řečeno, nikomu z mé rodiny, snad kromě mámy a možná Gisy, na Calovi nesešlo. Tehdy ale ještě nevěděli, kým ve skutečnosti je. Nejspíš nás čekalo zajímavé shledání.

Kvůli bouři nebylo snadné zhodnotit, jak ostrov Tuck vypadá. Viděla jsem jen to, že není velký a je pokrytý dunami a vysokou trávou hustou jako samotné vlny. Oblohu nad mořem rozčísł blesk, který nakrátko osvětlil cestu před námi. Teď venku, mimo stíněné prostory ponorky nebo podzemního vlaku, mi došlo, že nás je méně než třicet, a to včetně raněných. Všichni směřovali do dvou nízkých betonových budov hned vedle místa, odkud vedlo molo. Na malém kopci

před námi stálo několik domů, které vypadaly jako bunkry nebo kasárna. Co ale leželo za nimi, to jsem nedokázala odhadnout. Udeřil další blesk, tentokrát blíž, a vesele mi polechtal nervy. Bree se mylně domníval, že se chvějí zimou, přitiskl mě k sobě a položil mi přes ramena svou těžkou paži. Pod její tíhou nebylo vůbec snadné jít dál, ale vydržela jsem to.

Už jsem se nemohla dočkat, až dojdeme na konec mola. Brzy už budu někde uvnitř, v suchu, na pevné zemi a po až příliš dlouhé době se zase shledám s rodinou. Ta vidina mi pomáhala proplést se vším tím promáčeným zmatkem. Ošetřovatelé nakládali raněné na starý nákladák s korbou zakrytou nepromokavým plátnem. Rozhodně byl kradený, stejně jako všechno ostatní. Ty dvě budovy na zemi, to byly hangáry. Za dokořán otevřenými vraty stály další nákladáky. U mola dokonce kotvilo i pár dalších lodí houpajících se na šedých vlnách rozbourěného moře. Vůbec nic k sobě nepasovalo, různé veliké vyřazené nákladáky, nové lesknoucí se lodě, některé nalakované stříbrně nebo černě, jedna zeleně. Ukradené nebo unesené nebo obojí. Na jedné z nich jsem dokonce poznala temně šedou a modrou barvu námořnictva Stříbrných. Tuck byl jako větší verze starého karavanu Willa Whistla. Nacpaný kradeným a vyšmeleným zbožím.

Lékařský nákladák odhrkal pryč ještě dřív, než jsme k němu došli. Na písčité cestě bojoval s deštěm. Jen bratrův klid mě odradil od toho, abych zrychlila krok. On se o Shadea nebál, nedělal si starosti s tím, co čeká za kopcem, tak jsem se snažila zůstat v klidu i já.

Ne tak Cal, který nakonec zrychlil, aby se dostal až vedle mě. Snad za to mohla bouře nebo tma nebo jeho stříbrná krev, že vypadal tak bledě a vystrašeně. „Tohle nemůže vydržet dlouho,“ zašeptal tak tiše, že jsem ho slyšela jen já.

„Copak copak, princí?“ utrl se na něj s křikem Bree. Štouchla jsem ho do žeber, čímž jsem si tak akorát udělala modřinu na lokti. „Na tom nezáleží, stejně se to brzy dozvíme.“

Jeho tón byl ještě horší než jeho slova. Chladný, krutý, tak odlišný od smíchu bratra, kterého jsem znala. Hlídka změnila i jeho. „O čem to mluvíš, Bree?“

Calovi už to došlo. Zastavil se a pohlédl mi do očí. Vítr mu cuchal vlasy a přitiskl mu je na čelo. Jeho jantarové oči potemněly strachem a mně se sevřel žaludek. *Ale ne, už ne*, zaúpěla jsem v duchu. *Řekněte mi, že jsem nevezla do další pasti.*

Vrata hangáru za ním se najednou doširoka otevřela. Úplně tíše. Vyrojilo se z něj obrovské množství vojáků. Mířili puškami před sebe a v dešti se jim leskly oči. Společně vykročili kupředu, sehraní jako nějaká legie Stříbrných. I jejich vůdce vypadal jako Stříbrný. Měl téměř bílé vlasy a ledově bílou pleť. Ale jinak byl Rudý jako já, jedno oko měl podlité červenou krví.

„Co to má být, Bree?“ zařvala jsem na bratra. On mě ale popadl za ruce a ne zrovna jemně. Vší silou mě držel, abych se mu nevytrhla. Kdyby to byl kdokoli jiný, prohnala bych jím pořádnou dávku proudu. Ale tohle byl můj bratr. To jsem mu nemohla udělat, *nemohla*.

„Bree, *pust mě!*“

„Neublížíme mu,“ opakoval mi pořád dokola. „My mu neublížíme, slibuju.“

Takže tohle není klec pro mě. Jenomže to mě vůbec neuklidňovalo. Akorát jsem se cítila naštvanější a zoufalejší.

Když jsem se ohlédla, Cal už měl zápěstí v ohni a paže doširoka rozpažené, připraven čelit tomu muži s krví podlitým okem. „Tak co?“ zavrčel vyzývavě. Zněl spíš jako zvíře než jako člověk. *Jako zvíře zahnané do kouta.*

Měli ale příliš mnoho zbraní, i na Cala. Bylo jasné, že ho zastřelí, pokud budou muset. Možná právě o to jim ve skutečnosti šlo. Hledali záminku, aby mohli zabít padlého prince. Jedna moje část, vlastně valná část, věděla, že by jednali oprávněně. Cal členy hlídky lovil, v podstatě zavinil Tristanovu smrt, sebevraždu Walshové i mučení Farley. Vojáci

zabíjeli na jeho rozkaz a zmasakrovali většinu Farleyiných mužů. A kdo ví, kolik Rudých poslal na smrt na frontu, aby vyměnil jejich životy za pár zbytečných kilometrů Země jezer. Naše věc pro něj nic neznamenala. Pro Šarlatovou hlídku představoval akorát nebezpečí.

Byl ale zbraní stejně jako já. Zbraní, kterou jsme mohli v následujících dnech použít. K záchraně novokrevných, proti Mavenovi, mohl být pochodní, která nám pomůže osvitit temnotu.

„Z tohohle se nedostane, Mare.“ To říkal Kilorn. Vybral si tu nejhorší možnou chvíli. „Zemře, pokud se o to pokusí,“ pošeptal mi do ucha, jako by mě jeho blízkost mohla nějak ovlivnit.

Jeho poznámku ale nešlo přehlížet.

„Na kolena, Tiberiasi,“ poručil ten muž s krví podlitýma očima, který odvážně vykročil směrem k planoucímu princovi. Z jeho plamenů stoupala pára, jako by se je bouře snažila uhasit. „Dej ruce za hlavu.“

Cal neuposlechl ani jeden z rozkazů, jenom při zmínce rodového jména sebou trochu trhl. Stál tam odhodlaný, silný, hrdý, přestože věděl, že bitva je ztracena. Kdyby se možná vzdal ve snaze zachránit vlastní kůži. Teď byl ale přesvědčený, že ta kůže je bezcenná. Opak jako bych si myslela jen já.

„Poslechni ho, Cale.“

Můj hlas se nesl po větru, takže ho slyšeli i všichni v hangáru. Bála jsem se, že uslyší i zuřivý tlukot mého srdce, které mi v hrudi bušilo jako šílené.

Pomalou, s odporem, jako by se jeho postava rozpadla na prach, Cal klesl na kolena a nechal oheň vyhasnout. Totéž udělal i včera, když poklekl vedle těla státního otce.

Ten muž s krví podlitým okem se zašklebil, obnažené zuby se mu jen leskly. Stál nad Calem s takovým požitkem a užíval si pohled na prince klečícího u jeho nohou. Užíval si ten pocit *moci*, kterou mu to dávalo.

Já ale byla bohyně blesku. A on o skutečné moci nevěděl nic.

KAPITOLA 5

Jejich chabé výmluvy jsem naprosto odmítala. Kilorn i Bree se mě ze všech sil snažili přesvědčit, vyzkoušeli každý argument, který je naučili. *Je nebezpečný, dokonce i tobě.* Já ale věděla líp než kdokoli jiný, že Cal by mi nikdy neublížil. Ani ve chvílích, kdy k tomu měl důvod, jsem se ho nemusela bát. *Je jedním z nich. Nemůžeme mu věřit.* Jenomže po tom, co Maven provedl s jeho odkazem i pověstí, nezbyval v tuhle chvíli Calovi nikdo jiný než my, i když si to odmítal připustit. *Je cenný. Generál, nortský princ, nejhledanější člověk v celém království.* To mě trochu zaskočilo a hluboko v srdci i vyděsilo. Pokud by se ten muž s okem podlitým krví rozhodl Cala proti Mavenovi použít, za něco ho vyměnit nebo obětovat, musela bych zapojit všechno, abych ho zastavila. Všechn svůj vliv, všechnu svou *sílu*. A ani tak jsem si nebyla jistá, jestli by to stačilo.

Tak jsem raději pomalu začala předstírat, že souhlasím. Že jsem se podvolila. Že jsem *slabá*. A bylo to správně. Shade mě před tím už varoval. Zase jednou zaznamenal změnu proudu ještě dřív, než k ní došlo. Cal byl živá síla, oheň z masa a kostí, něco, čeho je třeba se bát, co

je třeba porazit. A já byla blesk. Co by se asi pokusili udělat se mnou, kdybych nedržela pusu a krok?

Ještě jsem se neocitla v dalším vězení, zatím ne, ale úplně jsem cítila, jak se pomalu otáčí klíč v zámku. Naštěstí jsem s podobnou situací už měla zkušenosti.

Ten muž s krví podlitým okem a jeho vojáci odvedli Cala dovnitř do hangáru. Nebyli tak hloupí, aby se mu pokusili spoutat ruce. Ani na chvíli ale nesklonili zbraně, byli neustále v pohotovosti. Přesto si drželi od Cala uctivý odstup, aby za přílišnou troufalost neskončili spálení na troud. Mohla jsem se jen mlčky a s vytřeštěnýma očima dívat, jak se dveře od hangáru opět zavírají a znovu nás dva rozdělují. Nezabijí ho, ne, dokud jim nedá důvod. Mohla jsem jen doufat, že se Cal bude chovat slušně.

„Moc na něj netlačte,“ zašeptala jsem a přitiskla jsem se k bratrovi. Dokonce i v chladu podzemní bouře topil jako kamna. Po dlouhých letech bojů na severní frontě byl už vůči zimě a mokru imunní. *Válka nikdy nezмізі*, říkával vždycky táta. Teď už jsem se o tom přesvědčila i sama, ačkoli můj boj byl velmi odlišný.

Bree dělal, že mě neslyšel, a spěšně se vydal pryč od mola. Kilorn šel těsně za námi, jednou nebo dvakrát mi dokonce přišlápl patu. Odolala jsem nutkání ho nakopnout a místo toho jsem se soustředila na výstup po dřevěných schodech táhnoucích se až ke kasárnám nahoře na kopci. Byly sešlapané, poničené příliš velkým množstvím kroků, než aby je šlo spočítat. *Kolik lidí už tudy asi prošlo*, říkala jsem si. *A kolik jich tu asi je teď?*

Příliš mnoho, došlo mi, když jsme vylezli na kopec.

Ostrov se před námi rozprostřel a odhalil mi vojenskou základnu, která byla daleko větší, než jsem myslela. Ta kasárna nahoře na kopci byla jen jedna z nejméně desítky dalších, na které jsem dohlédla, seřazených do dvou identických řad a rozdělených dlouhým betonovým nádvořím. Dokonale plochým a dobře udržovaným, ne jako ty schody nebo přístav. Uprostřed byla dokonce namalovaná naprosto rovná

bílá čára táhnoucí se do bouřlivé noci. Kam směřovala, to jsem netušila, ale byla jsem si jistá, že to zjistím. Na celém ostrově jako by se zastavil čas, jako by na chvíli zamrzl v bouři. Ale ráno, až přestane pršet a tma se zvedne, říkala jsem si, uvidím základnu v celé její kráse. A konečně porozumím tomu, s jakými lidmi mám tu čest. Uvědomila jsem si, že si postupně vytvářím hrozný zlovyk – podceňuju ostatní, zejména co se Šarlatové hlídky týče.

Stejně jako Naercey byl i Tuck něčím víc, než by se na první pohled mohlo zdát.

Ten chlad, který jsem cítila v ponorce a v dešti, přetrvával, dokonce i když jsme vstoupili do budovy označené velkou černou trojkou. Byla mi zima až do morku kostí, hluboko v srdci. Taková zima, že dokonce ani vyhlídka na to, že se shledám s rodinou, tu ledovou skořápku téměř nerozbila. Nemohla jsem ale dopustit, aby to mí rodiče viděli, už kvůli nim samotným. Alespoň to jsem jim dlužila. Museli věřit, že jsem zůstala celá, nezlomená, neovlivněná tím, že Cala uvěznil, a těmi hrůzami, které jsem prožila v paláci a v aréně. A také jsem potřebovala, aby si hlídka myslela, že jsem na jejich straně.

Ale copak nejsem? Copak jsem Farley a Šarlatové hlídce nepřísahala?

Stejně jako já věří v konec Stříbrných pánů a Rudých otroků. Obětovali své lidi *pro* mě, *kvůli* mně. Jsou to mí *spojenci*, má krev, mí bratři a sestry ve zbrani. Jenže ten muž s krví podlitým okem se mi nelíbil. Ten nebyl jako Farley. Ona sice byla hrubá a tvrdohlavá, ale sdílely jsme společný cíl. Věděla, čím jsem si prošla. Dalo se s ní rozumně mluvit. Zato k tomu muži mi slovo „rozum“ vůbec nesedělo.

Kilorn byl nezvykle zamlklý. To ticho, které se mezi námi rozhostilo, se nám vůbec nepodobalo. Byli jsme zvyklí zaplňovat prázdná místa urážkami, popichováním a v Kilornově případě i naprostými hloupostmi, nikdy ale nezůstávalo ticho. Nedokázali jsme v přítomnosti toho druhého mlčet, teď jsme ale neměli co říct. Kilorn věděl, co plánují udělat s Calem, souhlasil s tím. A co bylo horší, neřekl mi o tom. Nejspíš bych se

na něj rozzlobila, kdyby mi nebyla taková zima. Mráz otupoval mé pocity, tlumil je a přetvářel v něco jako elektrické chvění ve vzduchu.

Bree si toho napětí mezi námi vůbec nevšiml. Vlastně žádný div. Kromě toho, že byl tak příjemně lehkovážný, můj nejstarší bratr odešel z domu, když jsem ještě byla hloupá třináctiletá holka, která kradla jen tak z legrace, ne proto, že musí. Která nebyla tak krutá jako teď. Bree mě neznal takovou, jakou jsem se stala, přišel o téměř pět let mého života. Ten se ale vlastně za poslední dva měsíce změnil víc než kdykoli předtím. A tu změnu se mnou prožili jen dva lidé. Jeden z nich byl teď uvězněný a druhý nosil zakrvácenou korunu. Kilorn by je označil za mé nepřátele.

Legrační. Mí nepřátele mě znali nejlépe a má rodina vůbec.

Uvnitř kasáren bylo nádherné sucho a bzučela tam světla i dráty svázané a vedené po stropě. Ovšem tlusté betonové stěny dělaly z chodby spíš bludiště bez jakýchkoli záchytných bodů. Všechny dveře byly zavřené, ocelově šedé a stejné, pár z nich ale vypovídalo o životě za nimi. Některé měly kliku omotanou suchou trávou, na jiné visel rozbitý řetízek a tak dále. Tady nežili jen nebojácní vojáci, ale i uprchlíci z Naercey a bůhví odkud ještě. Po zavedení nových opatření, která jsem sama vyhlásila, určitě mnoho členů hlídky a Rudých uprchlo. Jak také mohli zůstat, když jim hrozil odvod a poprava? *Jak se jim ale podařilo utéct? A jak se dostali až sem?*

Na můj postupně rostoucí seznam přibyla další otázka.

Ačkoli jsem se úplně nesoustředila, dávala jsem dobrý pozor na cestu, kterou mě bratr vedl. Tady doprava, jeden, dva, tři rohy, u dveří s vyrytým nápisem „PRÉRIE“ doleva. Jedna má část si říkala, jestli mě náhodou záměrně nebere nějakou oklikou, jenomže na to Bree nebyl dost chytrý. Za což bych asi měla být vděčná. Shade by bez potíží sehrál roli podvodníka, Bree ale ne. Ten představoval jen hrubou sílu, jako valící se balvan, před kterým je snadné uhnout. Přesto byl také členem hlídky. Propuštěný z jedné armády jen proto, aby se přidal k jiné.

A podle toho, jak mě držel na tom molu, jeho loajalita patřila jedině hlídce. Tramy na tom byl nejspíš stejně, vždycky s nadšením následoval a občas i vedl našeho staršího bratra. Jen Shade měl dost rozumu na to, aby držel oči otevřené a zjistil, jaký osud čeká nás s *novou krví*.

Dveře před námi byly otevřené, jako by nás už čekaly. Bree mi ani nemusel říkat, že tohle je pokoj naší rodiny, jelikož kolem kliky byl omotaný pruh karmínové látky. Na okrajích roztřepený a trochu neuměle vyšitý. Pošitý blesky, symbolem, který nepatřil ani Rudým, ani Stříbrným, ale *mně*. Kombinace barev rodu Titanosových, mé masky a blesku pramenícím v mém nitru, mého štítu.

Jak jsme se blížili, zaslechla jsem za dveřmi vrzání koleček, které mě trochu zahřálo u srdce. Zvuk tátova kolečkového křesla bych poznala kdekoli.

Bree ani neklepal, věděl, že všichni jsou ještě vzhůru a čekají na mě.

Vešli jsme do malé a dost nacpané místnosti, nicméně i tak v ní bylo víc prostoru než v ponorce. Našlo se tu dost postelí pro celou naši rodinu, a okolo dveří dokonce trochu volného místa. Jediné okno vsazené vysoko do protější zdi bylo zavřené kvůli dešti. Obloha už ale začínala blednout. Blížil se úsvit.

Ano, to ano, pomyslela jsem si, poté co jsem si všimla vši té rudé barvy. Šátky, koberečky, útržky, vlajky, standarty, rudá všude kolem, všude po zdech. Měla jsem tušit, že k tomu dojde. Dřív Gisa šila šaty pro Stříbrné. Teď snaživě vyráběla vlajky pro Šarlatovou hlídku, na každý cár látky, kterou našla, vyšívala rozervaná slunce, znamení odporu. Nijak nádherná, vyznačovala se nestejnými stehy a jednoduchými vzory. Nic ve srovnání s uměním, kterým vládla předtím. I to jsem způsobila já.

Seděla u malého kovového stolku. Najednou jako by zkameněla s jehlou v napůl zhojeném pahýlu, který jí zbyl z ruky. Chvilku na mě jen zírala, stejně jako ostatní. Máma, táta i Tramy mlčky hleděli na tu dívku, kterou neznali. Když mě viděli naposled, neuměla jsem se ovládat. Byla jsem v pasti, slabá, zmatená. Teď jsem byla zraněná, musela

jsem se vyrovnat s mnoha šrámy a zradami, ale už jsem věděla, kdo jsem a co musím udělat.

Stala jsem se něčím víc, než v co jsme mohli doufat. Nahánělo mi to strach.

„Mare,“ hlesla máma téměř neslyšně. Rty se jí chvěly.

Stejně jako doma v Pilotách, když hrozilo, že mé jiskry zničí celý náš dům, mě objala jako první. A po tom obětí, které nebylo ani zdaleka dost dlouhé, mě posadila na prázdnou židli.

„Sedni si, dítě,“ řekla. Cítila jsem na sobě, jak se jí chvějí ruce. *Dítě*, tak mi nikdo neřekl už roky. Zvláštní, že mi tak říká právě teď, kdy jsem všechno, jenom ne dítě.

Prsty mi přejela po čistých šatech, pod nimiž se skrývaly modřiny. Jako by viděla skrz látku. „Jsi zraněná,“ zamumlala a zakroutila hlavou. „Nemůžu uvěřit, že ti dovolili jít pěšky, po tom... no, po tom všem.“

Byla jsem tiše ráda, že se nezmínila o Naercey, o aréně, ani o tom, co předcházelo. Asi jsem nebyla tak silná, abych to zvládla prožít znovu, ne tak brzy.

Táta se ponuře zasmál. „Může si dělat, co chce. Nepotřebuje, aby jí někdo něco *dovoloval*.“ Poposedl si ve svém kolečkovém křesle a já si všimla, že má vlasy šedivější než dřív. Taky zhubl, v tom starém křesle vypadal nějak menší. „Stejně jako Shade.“

O Shadeovi to všichni dávno věděli a i pro mě bylo snazší mluvit o něm. „Viděli jste ho už?“ zeptala jsem se a opřela se o kovovou židli. Bylo příjemné sedět.

Tramy vstal z postele a hlavou se málem praštil do stropu. „Právě se chystám na ošetřovnu. Jen jsem se chtěl ujistit, že jsi...“

Slova *v pořádku* už v mém slovníku nebyla.

„... pořád naživu.“

Jen jsem mlčky přikývla. Kdybych otevřela pusku, mohla bych jim všechno říct. O bolesti, o chladu, o princi, který mě zradil, o princi, který mě zachránil, o lidech, které jsem zabila. A ačkoli o tom možná

už věděli, nedokázala jsem si připustit, kam jsem to dotáhla. Vidět je zklamané, znechucené. Vidět, že se mě *bojí*. To by momentálně bylo nad mé síly.

Bree šel s Tramym. Jen mě poplácal po zádech a následoval bratra ven ze dveří. Kilorn zůstal, pořád zamlklý, opíral se o stěnu, jako kdyby do ní chtěl vklouznout a zmizet.

„Máš hlad?“ zeptala se máma a popošla k malinké skříňce, která měla plnit funkci kredence. „Schovali jsme ti něco z přídělů večere, kdybys chtěla.“

Ačkoli jsem si ani nepamatovala, kdy jsem jedla naposledy, zavrtěla jsem hlavou. V tom vyčerpání jsem nedokázala myslet na mnoho jiného než na spánek.

Gisa si toho všimla a přimhouřila světlé oči. Pak si z tváře odhrnula pramen bohatých rudých vlasů barvy naší krve. „Měla by ses vyspat.“ Řekla to tak rozhodně, až mě napadlo, kdo je tu ve skutečnosti ta starší sestra. „Nechte ji spát.“

„No jistě, máš pravdu.“ Máma mě znovu chytila, jen tentokrát mě ze židle zvedla a odvedla mě k posteli, na které bylo víc polštářů než na ostatních. Všechno za mě udělala, odestlala tenké přikrývky, uložila mě. Měla jsem sílu tak akorát poslouchat. Nechala jsem ji mě přikrýt tak, jak to nikdy dřív neudělala. „Tak a je to, dítě, hezky spi.“

Dítě.

Byla jsem nejvíc v bezpečí za celé dny, obklopena lidmi, na kterých mi nejvíc záleželo, a přesto jsem nikdy necítila větší nutkání plakat. Ovládla jsem se jen kvůli nim. Schoulila jsem se do klubíčka a krvácela o samotě, uvnitř, tam, kde to nikdo neviděl.

Netrvalo dlouho a začala jsem usínat, ačkoli mi nad hlavou svítila světla a ostatní si tiše povídali. Teď, když už jsem se rozhovoru neúčastnila, slyšela jsem i Kilornův hluboký hlas.

„Hlídejte ji,“ bylo to poslední, co jsem zaslechla, než jsem sklouzla do temnot.

Někdy během noci, mezi spánkem a bděním, mě táta vzal za ruku. Ne proto, aby mě probudil, jen proto, aby mě držel. Na chvilku jsem si myslela, že se mi to jen zdá a že jsem opět v cele v Kostnici. Že náš útěk, aréna a popravy byly všechno jen noční můry, které budu brzy muset prožít ve skutečnosti. Jeho dlaň byla ale hřejivá, sukovitá, povědomá a já ji sevřela prsty. Bylo to skutečné.

„Vím, jaké to je, někoho zabít,“ zašeptal s pohledem upřeným kamsi do dálí. Jeho oči byly jako dvě svítící špendlíkové hlavičky v naší temné místnosti. Jeho hlas zněl jinak. Stejně jako byl v tu chvíli jiný i on. Odlesk vojáka, který dokázal přežít hrůzy války až příliš dlouho. „Vím, co to s člověkem udělá.“

Pokusila jsem se promluvit. Upřímně jsem se snažila.

Ale místo toho jsem ho pustila a obrátila se na druhý bok.

Následujícího rána mě probudil závan slaného vzduchu. Někdo otevřel okno a vpustil do místnosti chladivý podzimní vzduch a jasné slunce. Bylo po bouři. Ještě než jsem otevřela oči, zkusila jsem snít. Tohle je má postel, ten vánek přichází od řeky a jediná volba, která mě dnes čeká, je rozhodnout se, jestli půjdu do školy, nebo ne. Ale nijak mě to neutěšilo. K tomu životu, ačkoli byl jednodušší, bych se nevrátila, ani kdybych mohla.

Měla jsem spoustu práce. Bylo třeba postarat se o Julianův seznam a začít s přípravami na celou tu velkou operaci. A pokud si pro ni vyžádám Cala, kdo jsou, aby mě odmítli? Kdo by mohl nesouhlasit se zachranou tolika lidí Mavenuovi přímo před nosem?

Něco mi říkalo, že muž s okem podlitým krví by mohl, tu myšlenku jsem ale odehnala.

Gisa ležela rozvalená na palandě nade mnou. Zdravou rukou uvolnila pár nití na kusu černé látky. Protáhla jsem se a v těle mi zakřupalo pár kostí. Ona ani nezvedla hlavu.

„Dobré ráno, *dítě*,“ řekla, aniž by se pokusila skrýt svůj úšklebek.

Dostala za to polštářem do tváře. „Nezačínej,“ zavrčela jsem, ale potají jsem jí za žertování děkovala. Kdyby to jen dokázal Kilorn a byl zase aspoň trochu tím klukem z rybárny, kterého jsem znávala.

„Všichni jsou v jídelně. Ještě podávají snídaní.“

„A kde je ošetřovna?“ zeptala jsem se s myšlenkou na Shadea a na Farley. Pro tuto chvíli byla jedním z mých nejspolehlivějších spojenců, které jsem tu měla.

„Měla by ses najíst, Mare,“ řekla rozhodně a konečně se posadila. „Vážně.“

Starost v jejích očích mě úplně zarazila. Musela jsem vypadat hůř, než jsem si myslela, když se mnou Gisa jednala tak starostlivě. „Tak tedy kudy do jídelny?“

Se zamručením vstala a látku, na které pracovala, hodila z palandy na zem. „Já věděla, že skončím jako chuva,“ zamumlala. Zněla velice podobně jako naše popuzená máma.

Tentokrát se polštáři vyhnula.

Pomaloučku jsem se v tom bludišti začínala orientovat. Alespoň jsem si pamatovala cestu a v duchu si zapamatovala dveře, kolem kterých jsme procházely. Některé byly otevřené, takže bylo vidět do prázdných místností nebo na pár odpočívajících Rudých. Z obojího tak nějak vyplývalo, že budova číslo tři je určena zejména pro rodiny. Lidé uvnitř nevypadali jako členové hlídky, pochybovala jsem, že většina z nich vůbec kdy byla v boji. Zahlédla jsem i několik stop po dětech, dokonce i po malých dětech, které utekly spolu se svými rodinami nebo je na Tuck přivezli. Zejména jedna místnost byla plná starých nebo rozbitých hraček. Její stěny někdo narychlo nabarvil divnou žlutou barvou ve snaze trochu rozsvítit všudypřítomný beton. Na dveřích se nic nepsalo, ale mně došlo, komu ta místnost patří. *Sirotkům*. Rychle jsem se podívala stranou, kamkoli jinam než do klece pro oživlé duchy.

Po stropě byly rozvedené dráty, ve kterých pomalu, ale klidně pulzovala elektřina. Netušila jsem, odkud se na ostrově bere energie, to

hluboké hučení ale bylo uklidňující. Připomínalo mi, kdo jsem. Ale-
spoň to mi nikdo nemohl vzít, ne tady, tak daleko od mlčení nyní už
mrtvého lorda Arvena. Včera mě málem zabil, zmrzačil mé schopnosti
svými vlastními, učinil ze mě opět jen Rudou dívku s ničím než jen
špínou pod nehty. Tam v aréně jsem téměř neměla čas se něčeho tako-
vého bát, teď mě ale ta myšlenka pronásledovala. Mé schopnosti byly
to nejcennější, co jsem měla, ačkoli mě odlišovaly od ostatních. Ale
za moc, za *svou vlastní* moc, jsem takovou cenu byla ochotná zaplatit.

„Jaká je?“ zeptala se Gisa a podívala se jako já ke stropu. Soustředila
se na vedení, snažila se cítit to co já, ale nepodařilo se jí to. „Elektrina?“

Nevěděla jsem, co jí odpovědět. Julian by jí to určitě snadno vysvět-
lil, přičemž by se nejspíš zastavil i sám u sebe, do nejmenších detailů
by popsal dějiny všech schopností a odkud se vzaly. Jenomže Maven
mi včera řekl, že můj bývalý učitel neutekl. Že byl zajat. A jelikož jsem
Mavena znala, o Elaře ani nemluvě, byl touhle dobou s nejvyšší pravdě-
podobností po smrti. Popravený za všechno, co mi dal, a za zločiny,
které spáchal před dávnými lety. Za to, že byl bratrem dívky, kterou
bývalý král skutečně miloval.

„Prostě taková,“ řekla jsem nakonec a otevřela dveře vedoucí do
okolního světa. Přivítal mě mořský vzduch, který si začal hrát s mými
rozcuchanými vlasy. „Elektrizující.“

Gisa nebyla z těch, kteří by mi dali hned tak pokoj, přesto ztichla.
Pochopila, že se mi na její otázky nechce odpovídat.

V denním světle se Tuck zdál více i méně hrozivý zároveň. Slunce
nad hlavami nám jasně svítilo a ohřívalo podzimní vzduch. Za kasárna-
mi ustupovala mořská tráva řídkému porostu stromů. Nemohly se rov-
nat dubům a borovicím u nás doma, ale pro teď stačily. Gisa mě vedla
přes betonový dvůr skrz čilé hemžení. Členové hlídky ve svých rudých
šerpách vykládali další bedny podobné těm, které jsem zahlédla na po-
norce. Trochu jsem zpomalila v naději, že zahlédnu, co to vezou, zarazili
mě ale zvláštní vojáci v nových uniformách. Byly modré, ne tak jasně

jako modrá barva rodu Osanosových, spíš tak chladně a temně. Ta barva mi byla povědomá, ale nemohla jsem si vzpomenout. Sami ti vojáci vypadali jako Farley, vysocí a bledí, se světlými, nakrátko střiženými vlasy. *Cizinci*, došlo mi. Postavili se kolem hromad s nákladem a hlídali bedny.

Jenomže před kým?

„Nedívej se na ně,“ zamumlala Gisa, chytla mě za rukáv a táhla rychle pryč, jak se chtěla dostat od těch vojáků v modrých uniformách.

„Proč ne? Co jsou zač?“

Gisa zavrtěla hlavou a znovu mě zatáhla. „Tady ne.“

Přirozeně jsem se chtěla zastavit a zírat na ně tak dlouho, dokud by jim nedošlo, kdo a co jsem. To by ale bylo hloupé a dětinské. Musela jsem si držet svou masku, vypadat jako ubohá dívka zlomená světem. Tak jsem se nechala Gisou odvést pryč.

„To jsou plukovníkovi muži,“ zašeptala, jakmile jsme byly z doslechu. „Přišli spolu s ním ze severu.“

Ze severu. „Jezerníci?“ zeptala jsem se a překvapením málem zalapala po dechu. Gisa stoicky přikývla.

Teď už mi ty uniformy barvy studeného jezera dávaly smysl. Byli to vojáci cizí armády, *cizího* krále, přesto byli tady, s námi. Norta byla ve válce se Zemí jezer už celé století, bojovali jsme s nimi o území, potraviny a slávu. Králové ohně proti králům zimy, nositelé rudé i stříbrné krve. Zdálo se, že úsvit přichází pro ně pro všechny.

„Plukovník je Jezerník. Po těch událostech v Archeonu,“ při té zmínce se jí obličej stáhl bolestí, ačkoli netušila ani půlku toho, co strašného se mi tam stalo, „se vydal na jih, aby dal věci do pořádku“, jak říkal Tramy.“

Něco mi tady nehrálo. „Kdo je ten plukovník, Giso?“

Chvilíčku mi trvalo, než jsem si uvědomila, že už jsme dorazily k jídelně. Zpoza dveří se ozývalo cinkání nádobí, my ale nevešly. Ačkoli mi začalo kručet v břiše, jakmile jsem ucítila jídlo, čekala jsem na Gisinu odpověď.

„Ten muž, co má krví podlité oko,“ hlesla nakonec. „Převzal tu vedení.“

Vedení. To slovo Shade šeptem zmiňoval na palubě ponorky, já o tom ale moc nepřemýšlela. Měl tím snad na mysli tohle? Snažil se mě před plukovníkem varovat? Poté, jak včera v noci zacházel s Calem, jsem k jinému závěru dospět nemohla. Zjištění, že takový muž velí celému ostrovu a všem na něm, mě nijak zvlášť netěšilo.

„Takže Farley už je mimo.“

Gisa pokrčila rameny. „Kapitánka Farley selhala. A to se mu nelíbilo.“

Tak to mě bude nesnášet.

Gisa se drobnou rukou natáhla po klíce. Ta druhá se jí uzdravila líp, než jsem mohla doufat. Jen prsteníček a malíček jí zůstal kvůli špatné pozici kostí tak nějak divně zkroucený dovnitř do dlaně. Trest za to, že kdysi dávno uvěřila vlastní sestře.

„A kam odvedli Cala?“ Zeptala jsem se tak tiše, až jsem se bála, že mě neslyšela. Ale Gisina ruka se zastavila v pohybu.

„Včera v noci, když jsi usnula, se o něm bavili. Kilorn to nevěděl, ale Tramy se tam šel podívat. Aby to viděl.“

Srdce se mi bolestivě sevřelo. „Viděl co?“

„Jenom výslech, prozatím. Nic, co by bolelo.“

Zahloubaně jsem se zamračila. Napadala mě řada otázek, které by Cala bolely daleko víc než jakékoli zranění. „Tak kam?“ zeptala jsem se znovu, tentokrát panovačným tónem. Mluvila jsem tak, jak se slušelo na princeznu stříbrné krve.

„Do budovy jedna,“ zašeptala Gisa. „Slyšela jsem je mluvit o budově číslo jedna.“

Když otevřela dveře do jídelny, podívala jsem se jí přes rameno na řadu budov táhnoucích se směrem k lesíku. Jejich čísla byla namalovaná černou barvou na sluncem vybledlém betonu. Dva, tři, čtyři...

Přešel mi mráz po zádech.

Žádná budova číslo jedna tam nebyla.

KAPITOLA 6

Většina snídaně se skládala z mdlé šedivé kaše a vody, co chutnala po chemikáliích. Jenom ryba byla dobrá, treska čerstvě ulovená v moři. Voněla po soli a oceánu, stejně jako vzduch tady. Kilorn se nad ní podíval a přemýšlel, jaký druh sítí asi hlídka používá. *My sami jsme chycení v síti, ty idiote*, chtělo se mi zakřičet, ale do jídelny ta slova nepatřila. Byli tu s námi i stoičtí Jezerníci v modrých uniformách. Členové hlídky jedli s ostatními uprchlíky, ale Jezerníci si ani na chvíli nesedli, neustále hlídkovali. Připomínali mi strážce doma v Pilotách a pocítila jsem známý strach. Tuck se od Archeonu zas tolik nelišil. O moc se tu přetahovaly různé frakce a já se dostala přímo mezi ně. A Kilorn, můj přítel, můj nejlepší přítel, si možná ani nemyslel, že je to nebezpečné. Nebo hůř, možná to věděl, ale nezájmal se o to.

Dál jsem mlčela a klidně přežvykovala rybu. Bedlivě mě pozorovali, podle rozkazů. Máma, táta, Kilorn, Gisa, všichni předstírali, že na mě nezírají, ale nešlo jim to. Kluci byli pryč, u Shadea. Stejně jako já si mysleli, že je mrtvý, a chtěli dohnat ztracený čas.

„A jak jste se sem vlastně dostali?“ Má ústa jako by ta slova ani nechtěla vyřknout, ale já je přinutila. Lepší když budu klást otázky já, než aby se oni pustili do mě.

„Lodí,“ odpověděl stroze táta mezi sousty kaše. Svému vtipu se dokonce i zasmál, spokojený sám se sebou. Já se taky trochu usmála, kvůli němu.

Mamka do něj šťouchla a nevrle mlaskla. „Víš přece, co má na mysli, Danieli.“

„Nejsem hloupý,“ zamumlal táta a dal si do pusy další lžíci kaše. „Před dvěma dny, kolem půlnoci, se u nás na verandě zjevil Shade. Opravdu, jen tak zničehonic se tam zjevil,“ luskl prsty. „O tom už víš, ne?“

„Vím.“

„Málem to s náma seklo, kvůli tomu zjevení i že je naživu.“

„To si umím představit,“ zašeptala jsem při vzpomínce na svou vlastní reakci poté, co jsem ho znovu spatřila. Tehdy jsem myslela, že jsme oba mrtví, na nějakém místě daleko od tohoto šílenství. Jenže stejně jako já i Shade se jen stal někým, *něčím* jiným, aby přežil.

Táta pokračoval, úplně se do toho položil. Doslova. Gestikuloval tak divoce, že jeho kolečkové křeslo s vrzáním popojíždělo sem a tam. „No a když tvoje máma přestala plakat, pustil se do práce. Začal do batohu házet věci, zbytečnosti. Vlajku z verandy, obrázky, tvou krabičku na dopisy. Vůbec to nedávalo smysl, jenomže není snadné se na něco ptát někoho, kdo právě vstal z mrtvých. Takže nám oznámil, že musíme zmizet, hned, prostě *hned*, bylo mi jasné, že si nedělá legraci. A tak jsme šli.“

„Ale co zákaz vycházení?“ Nová opatření se mi vryla do paměti jako nehty do kůže. Jak bych na ně taky mohla zapomenout? „Mohli vás zabít!“

„Ale my měli Shadea a jeho, no...“ táta hledal to pravé slovo a znovu máchl rukama.

Gisa zakoulela očima, znuděná tátovými opičkami. „Říká tomu skákání, vzpomínáš?“

„To je ono,“ přikývl táta. „Shade s námi přeskočil hlídky a dostal nás do lesa. Odtamtud jsme zamířili k řece a k lodi. Náklad se v noci pořád přepravovat může, abys věděla, takže jsme skončili na bůhvíjak dlouho v nějakém kontejneru s jablky.“

Máma při té vzpomínce nakrčila nos. „Se *zkaženými* jablky,“ dodala. Gisa se trochu uchechtla. A táta se téměř usmál. A z té šedivé kaše se na vteřinku stalo mámino dušené maso, z betonových zdí hrubě opracované dřevo a z nás naše stará já u večere. Jako bychom byli zase doma a já byla jen Mare.

Nechala jsem čas běžet dál, poslouchala a usmívala se. Máma povídala o ničem, abych nemusela mluvit já, a nechala mě v klidu a tichu jíst. Dokonce mě bránila i před ostatními, na každého, kdo se na mě podíval, vrhla vražedný pohled, který jsem až příliš dobře znala. Zapojila se i Gisa, která zaměstnala Kilorna novinkami z Pilotů. Pozorně poslouchal a ona se kousala do rtu, spokojená, že jí věnuje pozornost. Asi do něj byla pořád zakoukaná. Takže zbyl jen táta, který nezúčastněně pořádal druhou misku kaše. Pozoroval mě přes její okraj a já zahlédla toho muže, jímž býval. Vysokého, silného, hrdého vojáka, muže, na kterého jsem si téměř nepamatovala, tak odlišného od toho, kterým se stal. Ale stejně jako já, Shade nebo celá Šarlatová hlídka, ani táta nebyl tím zničeným bezvýznamným člověkem, kterým se zdál být. I přes to kolečkové křeslo, amputovanou nohu a cvakající přístroj v hrudi zažil víc bitev a přežil déle než většina ostatních. Akorát tři měsíce před definitivním propuštěním přišel o nohu a o plíci, po celých dvaceti letech služby. Kolik vojáků došlo tak daleko?

Zdáme se slabí, protože chceme. Možná to vůbec nebyla Shadeova slova, možná že patřila tátovi. Ačkoli já svou sílu teprve objevila, on tu svou skrýval od té doby, co se vrátil domů. Vzpomněla jsem si, co mi

šeptal minulou noc, napůl ve snách. *Vím, jaké to je, někoho zabít.* Rozhodně jsem o tom nepochovala.

Zvláštní, připomnělo mi ho jídlo. Ne jeho chuť, ale ta činnost samotná. Naposledy jsem jedla právě vedle Mavena, v paláci jeho otce. Pili jsme z křišťálových číší a má vidlička měla perleťovou rukojeť. Byli jsme obklopeni sluhy, ale přesto velice osamělí. Nemohli jsme hovořit o noci, která nás čekala. Stejně jsem na něj ale po očku hleděla v naději, že mi nerupnou nervy. V tu chvíli mi dával takovou sílu.

Věřila jsem, že Cal si vybere mě a mou revoluci. Věřila jsem, že Maven je můj zachránce a mé požehnání. Věřila jsem v to, s čím nám mohl pomoci.

„Zítřka to už bude lepší,“ řekl mi tehdy s úsměvem. Měl tak modré oči, plné jiného druhu ohně. Sžírané hladovým plamenem, ostrým, tak zvláštně chladným, s příměsí strachu. Já myslela, že se bojíme společně, kvůli naší věci, jeden o druhého. Tolik jsem se mýlila.

S co největším odhodláním jsem to po něm zopakovala. „Zítřka to už bude lepší.“

Věřila jsem mu.

Pomaloučku jsem odsunula talíř s rybou, stůl trochu zaskřípal. *To stačí.*

Ten zvuk vzbudil Kilornovu pozornost – jako nějaký poplach. Otočil se a podíval se na mě.

„Už jsi dojedla?“ zeptal se mě a sjel pohledem k mé napůl snědené snídani.

Namísto odpovědi jsem vstala a on také ihned vyskočil na nohy. Jako pejsek, který plní povely. *Jenomže ne moje povely.* „Můžeme už jít na ošetřovnu?“

Můžeme, my. Ta slova jsem pečlivě zvolila, aby fungovala jako kouřová clona, díky které pozapomene, kým a čím jsem se stala.

Vesele přikývl. „Shade se rychle zotavuje. Tak co, Barrowovi, půjdete s námi?“ dodal a pohlédl na ty, kteří se nejvíce blížili mojí představě rodiny.

Vytřeštila jsem oči. Potřebovala jsem si promluvit se Shadem, zjistit, kde je Cal a jaké s ním má plukovník plány. A jakkoli moc se mi po rodině stýskalo, akorát by mi překážela. Táta to naštěstí pochopil. Rychle pod stolem mávl rukou a beze slov zarazil mámu, dřív než stačila něco říct. Poposedla si na židli a nasadila omluvný úsměv, který jí ale nedosáhl až do očí. „Myslím, že se k vám přidáme později.“ V těch pár slovech toho řekla mnohem víc. „Není tak akorát na čase vyměnit baterky?“ „Sakra,“ zanadával hlasitě táta a odhodil lžici do misky s kaší.

Gisa se na mě podívala, aby zjistila, co potřebuji. *Čas, prostor, příležitost k tomu, abych mohla tenhle zmatek začít rozmotávat a pustit se do práce.* „Já se ještě musím probrat hromadou vlajek,“ povzdechla si. „Dost rychle je ničíte.“

Kilorn se nad tím rýpnutím jen pousmál, jako už tisíckrát. „Tak jak chcete. Tudy, Mare.“

Ačkoli to zavánělo blahosklonností, nechala jsem se od něj vést. Dávala jsem si záležet, aby to byla řádná podívaná, hezky jsem kulhala a oči upírala do země. Musela jsem se přemáhat, abych se nepodívala všem těm, kdo na mě zírali, do očí. Členům hlídky, Jezerníkům, dokonce i uprchlíkům. Čas strávený u dvora mrtvého krále se mi dobře hodil i tady, na vojenské základně, kde jsem opět musela skrývat svou pravou tvář. U dvora jsem předstírala, že jsem Stříbrná, neohrožená, neochvějná, pilíř síly a moci zvaný Marina. Jenomže ta by teď byla hned vedle Cala, zavřená ve ztracené budově číslo jedna. Musela jsem být znovu Rudou a bohyni blesku pěkně schovat. Být zas jen Mare Barrowovou, dívkou, které se nikdo nemusí bát nebo ji podezírat, která se spoléhá na Rudého chlapce, a ne sama na sebe. Tátovo a Shadeovo varování ještě nikdy nebylo jasnější.

„Pořád tě trápí noha?“

Tak jsem se soustředila na simulování, že jsem téměř nevnímala skutečné obavy v Kilornově hlase. „Nic to není,“ odpověděla jsem konečně a stiskla rty, předstírajíc bolest. „Už jsem na tom byla hůř.“

„Třeba když jsi skočila z verandy Erniewo Wicka, co?“ Při té vzpomínce mu zajiskřilo v očích.

Tehdy jsem si zlomila nohu a měsíce trpěla v sádře, která nás oba stála polovinu úspor. „Za to jsem ale nemohla.“

„Řekl bych, že ses k tomu odhodlala sama.“

„Někdo mě *pokoušel*.“

„Prosím tě, kdo by něco takového dělal?“

Rozesmál se a prošli jsme dvoukřídlymi dveřmi. Ocitli jsme se v další betonové chodbě, kterou ale zjevně přistavěli nedávno. Na některých místech barva ještě nezaschla. A nad hlavami nám blikala světla. *Špatně zapojené dráty*, poznala jsem ihned a přesně cítila místa, kde se elektřina nějak zadržovala. Jeden proud elektřiny ale plynul rovnoměrně chodbou dál a kamsi doleva. Kilorn však k mému zklamání zahnul doprava.

„A co je tam?“ zeptala jsem se a ukázala na opačnou stranu.

Kilorn mi nelhal. „To nevím.“

Ošetřovna na ostrově nebyla tak zlá jako ta na ponorce. Dokořán otevřená vysoká úzká okna zaplavovala místnost čerstvým vzduchem a slunečními paprsky. Lidé v bílých pláštích pendlovali mezi pacienty, jejichž obvazy už naštěstí byly čisté, a ne celé červené od krve. Prostorem se nesly tiché rozhovory, nějaké to zakašlání a smrkání. Žádné výkřiky bolesti nebo praskání kostí, které by přehlušovalo tichý cvrkot. Tady nikdo neumírá. *Nebo prostě jen zemřel už dřív.*

Tentokrát nebylo těžké Shadea najít. Ani nepředstíral spánek. Nohu měl pořád zavěšenou, tentokrát už ale v lepším závěsu a rameno čerstvě převázané. S naprostým klidem se díval na postel napravo od sebe. S kým to ale mluvil, to jsem neviděla. Lůžko bylo ze dvou stran schované za závěsem, který zakrýval i člověka na něm. Když jsme se k němu blížili, Shade rychle pohyboval ústy a šeptal něco, co jsem nebyla schopna rozluštit.

Jakmile si mě všiml, zmlkl. Cítila jsem se zrazeně.

„Těm surovcům ses vyhnula jen o vlásek,“ řekl a trochu se poposunul, aby mi udělal místo. Nějaký ošetřovatel mu přispěchal na pomoc, Shade ho ale poškrábanou rukou poslal pryč.

Surovci, tak říkával našim bratrům. Shade nebyl vysoký a Bree si z něj často dělal boxovací pytel. Tramy byl hodnější, vždycky ale kráčel v bratrových těžkopádných šlápějích. Takže Shade se nakonec musel stát chytřejším a rychlejším, aby jim oběma unikl. A mě naučil totéž. Nepochybovala jsem, že je sám poslal pryč, abychom si mohli v soukromí promluvit spolu – a možná i s tím člověkem, který se ukrýval za závěsy.

„Bezva, už mi začínají lézt na nervy,“ odpověděla jsem mu s veselým úsměvem.

Z pohledu ostatních jsme museli vypadat jen jako sourozenci, kteří si povídají. Shade ale věděl své. Jakmile jsem došla k jeho posteli, oči mu potemněly. Všiml si, jak předstírám kulhání, a nepatrně přikývl. Zopakovala jsem po něm stejné gesto. *Neboj, pochopila jsem tě, naprosto.*

Než jsem se ho vůbec stačila začít náznakem vyptávat na Cala, ozval se jiný hlas. Jakmile jsem ji zaslechla, zařala jsem zuby a přinutila se zachovat klid.

„Tak jak se ti líbí Tuck, blýskající holčičko?“ zeptala se Farley z postele se závěsy vedle Shadea. Přehodila si nohy přes okraj a celá se mi ukázala. Pod peřinou měla zaťaté pěsti. V krásné tváři zničené jizvou jí občas škublo bolestí.

Bylo snadné se té otázce vyhnout. „Pořád ještě se rozhlížím.“

„A co plukovník? Jak ten se ti zamlouvá?“ pokračovala tichým hlasem. V očích ale si zachovávala nečitelný výraz. Nešlo vůbec odhadnout, co chce slyšet. Tak jsem jen pokrčila rameny a začala Shadeovi rovnat prostěradlo.

Po tváři jí přeběhlo něco jako úsměv. „Dělá dost silný první dojem. Má neustálou potřebu dokazovat, že tady velí on, zejména když se setká s někým, jako jste vy dva.“

V mžiku jsem Shadeovu postel oběhla a postavila se mezi něj a Farley. V tom zoufalství jsem dokonce zapomněla kulhat. „Tak proto nechala Cala někam odvést?“ Mluvila jsem rychle a rozhodně. „Protože si nemůže dovolit kazit dojem válečníkem, jako je on?“

Farley sklopila oči, jako by se styděla. „Ne,“ zašeptala. Znělo to jako omluva, ale za co, to jsem ještě nevěděla. „Proto prince nedal odvést.“

Srdce mi sevřel strach. „Tak proč? Co s ním udělal?“

Farley už mi ale nestihla odpovědět.

Celá ošetřovna najednou ztichla, ošetřovatelé, Farley i mé srdce. Přes její závěsy jsme neviděli na dveře, ale pak jsem uslyšela dupání rychle kráčejících bot. Nikdo nepromluvil, jen pár vojáků zasalutovalo ze svých postelí, když kolem nich boty prošly. Viděla jsem na ně skrz mezeru mezi závěsy a podlahou. Černá kůže, špinavé od písku, přibližující se s každým dalším krokem. Dokonce i Farley se při tom pohledu otřásla a zaryla nehty do matrace. Kilorn popošel ke mně a napůl mě schoval za sebou, zatímco Shade se ze všech sil snažil posadit.

A ačkoli jsme byli na ošetřovně plné raněných Rudých a mých takzvaných spojenců, utekla jsem se ke svým bleskům. Krví mi projel proud elektřiny, připravený, kdybych ho potřebovala.

Plukovník rozhrnul závěs. Krví podlitým okem upřeně hleděl před sebe. Ovšem k mému překvapení jím spočinul na Farley a mě pro tuto chvíli ušetřil. Jeho průvodci, podle uniforem nejspíš Jezerníci, vypadali jako bledé a vážné verze mého bratra Breeho. Hora svalů, vysokí jako stromy, poslušní. Obstoupili plukovníka tak, jak to měli nacvičené, a zaujali místa v nohou Shadeovy a Farleyiny postele. Sám plukovník se postavil doprostřed, takže jsme se s Kilornem ocitli v pasti. *Dokazoval, že má všechno pod kontrolou.*

„Schováváme se, kapitánko?“ poznamenal a prsty sjel po závěsech kolem Farleyiny postele. Farley se celá naježila. Hlasitě zamlaskal a ona si nervózně poposedla. „Jste přece dost chytrá na to, abyste věděla, že publikum vás neochrání.“

„Pokusila jsem se splnit všechno, co jste žádal. To složité i to nemožné,“ vpálila mu do tváře. Ruce pod peřinou se jí třásly, ale ne strachem. Vztekem. „Nechal jste mi stovku vojáků, abych porazila Nortu, celé království. Co jste čekal, plukovníku?“

„Čekal jsem, že se vrátíte s víc jak šestadvaceti z nich.“ Jako by jí vrazil facku. „Čekal jsem, že budete chytřejší než nějaké sedmnáctileté *princátka*. Čekal jsem, že své muže budete chránit, ne že je naženete do jámy plné Stříbrných lvů. Očekával jsem toho od vás víc, Diano, o mnoho víc, než jste dokázala.“

Diana. To jméno bylo jako poslední úder. *Její skutečné jméno.*

Farleyin vztek se změnil ve stud, jako by z ní zbyla jen prázdná skořápka. Zírala přímo do země. Ten pohled jsem dobře znala, pohled zničené duše. Když by dotyčný v tu chvíli promluvil nebo se pohnul, zhrotil by se. A Farley už se začínala hroutit, zdeptaná plukovníkem, jeho slovy, svým vlastním jménem.

„To já ji přesvědčila, plukovníku.“

Někde v hloubi duše jsem si přála, aby se mi hlas třásl, aby si ten muž myslel, že se ho bojím. Už jsem ale čelila horším protivníkům, než je nějaký chlap se zakrváceným okem a špatnou náladou. Daleko, daleko horším.

Jemně jsem odstrčila Kilorna stranou a udělala krok vpřed.

„To já se za Mavenu a jeho plán zaručila. Nebýt mě, vaši muži a ženy by byli naživu. To já mám na rukou jejich krev, ne ona.“

K mému překvapení se plukovník tomu výstupu akorát zasmál. „Ne všechno se točí kolem vás, slečno Barrowová. Na váš povel svět nestojí ani nepadá.“

To jsem tím nemyslela. Znělo to hloupě, dokonce i mně samotné.

„Ty chyby udělala jen ona a nikdo jiný,“ pokračoval a obrátil se zpět k Farley. „Zbavuji vás velení, Diano. Chcete se proti tomu ohradit?“

Na krátkou prchavou chvíli to vypadalo, že by mohla. Pak ale sklopila hlavu i zrak a stáhla se do sebe. „Nechci, plukovníku.“

„To je vaše nejlepší rozhodnutí za pár posledních týdnů,“ vyštěkl a obrátil se k odchodu.

Farley ale ještě podle všeho neskončila. Naposledy na něj pohlédla. „A co má mise?“

„Mise? Jaká mise?“ Plukovník vypadal spíš zaskočeně než rozhněvaně, zdravým okem těkal sem a tam. „Nebyl jsem informován o žádných nových rozkazech.“

Farley pohlédla na mě a já s ní pocítila zvláštní spojenectví. Ačkoli byla poražena, nehodlala se vzdát. „Slečna Barrowová přišla se zajímavým návrhem. Mám v plánu ho realizovat. A pevně věřím, že velení bude souhlasit.“

Málem jsem se na Farley usmála, povzbuzená její bojovností tváří v tvář takovému protivníkovi.

„O co jde?“ zeptal se plukovník a obrátil se ke mně. Z té blízkosti jsem viděla jednotlivé pramínky krve, které mu pomalu pluly okem jako mraky ve větru.

„Získala jsem seznam jmen. Rudých jako jsem já a můj bratr, kteří se narodili s jistou mutací v genech, takže mají... schopnosti.“ Musela jsem ho přesvědčit. *Musela*. „Můžeme je najít, ochránit, *vyvířit*. Jsou Rudí jako my, ale silní jako Stříbrní. Schopni otevřeného boje. Možná i dost silní na to, abychom válku vyhráli.“ Při pomýšlení na Mavenu se mi trochu roztrásl hlas. „Král o tom seznamu ví a určitě se je pokusí všechny zabít, pokud je nevypátráme jako první. Tak mocnou zbraň nenechá jen tak být.“

Plukovník na chvíli ztichl, a jak přemýšlel, škubalo mu v čelisti. Dokonce si i prsty pohráł s krásným řetízkem, který mu visel kolem límečku. Zahlédla jsem zlatavé odlesky odhalující ozdobu, kterou by žádný voják neměl mít. Zajímalo by mě, komu ho ukradl.

„A kdopak vám ten seznam jmen dal?“ zeptal se konečně vyrovnaným, těžko odhadnutelným hlasem. Na surovce byl překvapivě zběhlý ve skrývání vlastních myšlenek.

„Julian Jacos.“ Oči se mi zalily slzami, zakázala jsem si ale plakat. „Stříbrný,“ zasyčel plukovník.

„Pomáhal nám,“ nedala jsem se. „Byl zatčen za to, že zachránil kapitánku Farley, Kilorna Warrena a Annu Walshovou. Pomáhal Šarlatové hlídce, byl na naší straně. A za tyto své činy je touhle dobou už pravděpodobně mrtvý.“

Plukovník zamračeně přešlápl z nohy na nohu. „Ten váš Julian Jacos je naživu.“

„Naživu? Ještě?“ vydechla jsem překvapeně. „Ale Maven říkal, že ho zabije...“

„Zvláštní, nemyslíte? Že král Maven nechává takového zrádce ještě dýchat?“ V mém šoku se úplně vyžíval. „Jak to vidím já, tak ten váš Julian nikdy nebyl na vaší straně. Dal vám ten seznam, abyste nám ho předala. Abychom poslali naše lidi za nějakou báchorkou a padli do další pasti.“

Každý může zradit. V případě Juliana jsem tomu ale odmítala věřit. Znala jsem ho dost dobře na to, abych věděla, koho doopravdy podporuje. Mě, Sáru a kohokoli dalšího, kdo by se postavil té královně, jež zabila jeho sestru, a králi, který zničil jeho synovce.

„A i kdyby, *i kdyby* byl ten seznam pravý a ta jména vedla k dalším...“ nepřišel na vhodný výraz, ale nijak se neobtěžoval se slušností, „... *tvorím*, jako jste vy, tak co potom? Přechytračíme nějak ty nejlepší agenty z celého království, lovce, kteří jsou lepší a rychlejší než my, jen abychom je našli? Pokusíme se o masový exodus těch, které se nám *ponaří* zachránit? Založíme nějakou Barrowovic akademii pro zrůdy? Budeme je roky trénovat k boji? Vykašleme se na všechno ostatní, na všechno utrpení, dětské vojáky i popravy, jen kvůli nim?“ Zavrtěl hlavou a zaťal silné svaly na krku. „Tahle válka dřív skončí a naše těla vychladnou, než se s vaším návrhem kamkoli posuneme.“ Pak se prudce otočil k Farley. „A zbytek velení vám řekne totéž Diano, takže pokud se nechcete znovu ztrapnit, radím vám, abyste si to nechala pro sebe.“

Každé jeho slovo bylo jako rána kladivem, které mě zaráželo do země. V některých věcech měl pravdu. Maven na ty lidi pošle své nejlepší agenty, aby je zabili, a pak bude po všem. Ale pokud existovala sebemenší naděje získat dalšího vojáka, jako jsem já nebo Shade, nestálo to za pokus?

Otevřela jsem ústa, abych mu přesně to řekla, on mě ale gestem zarazil. „Už o tom nechci nic slyšet, slečno Barrowová. A než se vytrasíte s nějakou jízlivou poznámkou o tom, že se vám v tom snažím zabránit, vzpomeňte si na svou přísahu. Přísahala jste Šarlatové hlídce, ne nějakým svým sobeckým cílům.“ Ukázal k ošetřovně plné raněných vojáků, všech proto, že bojovali kvůli mně. „A pokud vám k tomu, abyste se ovládala, nestačí jejich tváře, tak si vzpomeňte na svého přítele a jeho postavení tady.“

Cal. „Netroufl byste si mu cokoli udělat.“

Jeho krví podlité oko mu v hněvu zrudlo ještě víc.

„Abych ochránil své lidi, pak rozhodně ano.“ Koutky očí se mu zvedly a pousmál se. „Stejně jako jste to udělala vy. Nenechte se mýlit, slečno Barrowová, i vy jste využila lidi ke svým vlastním zájmům. A prince nejvíc ze všech.“

Na vteřinu se mi zdálo, že i moje oči se zalily krví. Všechno jsem viděla rudě, naprosto rozlícená. V prstech mě začaly pálit jiskry, tancovaly mi těsně pod kůží, ale zaťala jsem pěsti a zarazila je. Když se mi zrak rozjasnil, světla u stropu poblikávala – to byl jediný projev mého hněvu. Plukovník zmizel, nechal nás dusit ve vlastní štávě.

„Jenom klid, blýskající holčičko,“ zamumlala Farley hlasem přívětivějším než kdy dřív. „Není to tak černé.“

„Že ne?“ procedila jsem skrz zaťaté zuby. Nic jsem si nepřála víc než vybuchnout, projevit své pravé já a ukázat všem těm slabochům, s kým že to mají tu čest. To by mě ale přinejlepším dostalo do cely, přinejhorším bych za to schytala kulku. A musela bych zemřít s vědomím, že plukovník měl pravdu. Už jsem napáchala tolik škody a vždycky

těm, co mi byli nejbliž. *Kvůli tomu, co jsem si myslela, že je správné, říkala jsem si. Abych někomu pomohla.*

Místo aby se mnou soucítila, Farley se posadila a jen se dívala, jak bĕsním. To zahanbené dítě v ní zmizelo až neuvĕřitelnĕ snadno. *Další maska.* Rukou zabloudila ke krku a vytáhla zlatý řetízek, stejný jako měl plukovník. Nemĕla jsem ani čas přemýšlet, kde ho vzala. Protože se na něm něco houपालo. Špičatý železný klíč. Ani jsem se nemusela ptát, k jakému zámku patří. *Budova číslo jedna.*

Hodila mi ho jakoby nic, s líným úsmĕvem na tváři.

„Zjistíš, že jsem výjimečně dobrá v rozdávání rozkazů a výjimečně pŕišerná v jejich plnění.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.